

Hồng Khắc Kim Mai

Giáp Mặt

1.-

Tôi đứng nhìn kệ sách trong nhà xe.

Cái kệ này vợ tôi đã mua cách đây hơn mười lăm năm trong dịp la cà các garage sales trong xóm. Bà ấy mặc cả mãi người ta không bán.

Bỏ đi rồi quay lại kì kèo. Cuối cùng thì đành mua với giá người bán đã đòi. Cái kệ tủ trông cũ mèm, đóng bằng một loại gỗ rẻ tiền, nhưng nó dài và cao khác thường với rất nhiều tầng. Khi đứng chờ tiền thói lại, bà ấy thì thầm vào tai chồng "Mua cho bố để bố tha hồ bày sách". Tôi vui quá. Bà ấy lại nguýt yêu "Quà sinh nhật năm mươi của bố đấy nhé". Tôi cười ruồi như mọi khi.

Cái kệ công kênh quá. Tôi phải nhờ mấy ông bạn đem xe hủ lô đến chở nó về nhà. Đám con tôi lau nhau đề nghị nên sơn màu trắng. Vợ tôi nhất định không chịu, đòi phải đánh véc ni cho bóng láng. "Nhất vợ nhì trời. Em muốn gì thì sẽ được đấy", tôi nói. Tôi đảm trách việc đánh véc ni không phàn nàn mặc dù trước kia chưa hề làm qua. Từ ngày bỏ nước ra đi, ai mà chẳng trở thành một tên bá nghệ bất ngờ? Cái kệ cao ngều nghệu, chênh vênh. Vợ tôi nghĩ nên đóng đinh bốn góc vào tường cho chắc. Ý vợ là ý trời. Bây giờ nhìn cái kệ thật đẹp

thật sang và vững vàng như ông hộ pháp nằm ngay giữa căn phòng chính, khó ai ngờ cách đó ít hôm nó là một vật người ta muốn vứt đi. Sách chã có bao nhiêu để bày. Thời buổi mới đến định cư xứ lạ, tiền trợ cấp ít ỏi không cho phép tôi được xài hoang. Một nhóm bạn bè ở các tiểu bang khác có sách báo đọc xong gửi cho tôi. Tôi sốt sắng đón nhận tất cả, mặc dù đa số sách báo họ gửi đều rất cũ và có quá nhiều tác giả tôi chưa được biết.

Nhìn tôi lau bụi các cuốn sách và xếp ngay ngắn lên kệ, vợ tôi âu yếm choàng tay qua cổ tôi thì thầm "Bây giờ có sách gì thì bày sách ấy. i kia sẽ bày sách của bố. Sợ không đủ chỗ để chứa đấy". Nghe cảm động quá. Ngưng một chút cho cổ đỡ bớt nghẹn, tôi đứng đỉnh bảo nàng "VẬY chứ em định cho anh trở về với thơ văn sao ?" Nàng ngồi im không đáp. Rất thành thật tôi nói với nàng rằng cuộc sống mới có nhiều khó khăn phải vượt qua." Anh nghĩ anh phải đi làm hai ba nơi để cho em và các con có một cuộc sống tốt. Dính dáng với thú vui văn chương là một trong những xa xỉ anh không dám mơ tưởng tới". Vợ tôi bỗng dưng òa khóc. Bù lu bù loa "Em lấy anh vì em mê những gì anh viết, bây giờ anh không còn là người của năm xưa nữa ư ?" Câu nói của vợ tôi nghe như dao cắt ruột. Tôi đứng dậy vờ uống ly nước để dấu giọt nước mắt vừa mới ứa . Một đàn con dại. Một người vợ yếu. Tôi có quyền mài miệt ngồi một chỗ đam mê viết lách để vợ con phải lam lũ vật lộn với cuộc sống không ?

2.-

Tôi đứng nhìn kệ sách trong nhà xe.

Năm năm trôi qua, kệ sách cũng đã đầy. Những tác phẩm sách báo

của rất nhiều tác giả, đa số đều là bằng hữu của tôi, từ bốn phương trời đã gửi đến cho tôi. Tôi trân trọng xếp chúng có lớp lang hàng hoàng. Vợ tôi đôi lúc dỗi hờn vô cớ. Một hôm không dẫn được nàng nói "Các tác phẩm cũ của anh, mình in lại nhé". Tôi ôm đầu nàng, cười vang "In làm gì những của nợ đó. Em là nàng Thơ của anh rồi, anh dại gì đi tìm nàng Thơ ở đâu đâu". Nàng lại cho là tôi nói đùa, không bằng lòng. Tối đó nàng bỏ cơm.

Ba tháng sau trên tầng đầu của kệ sách xuất hiện bốn tập thơ lạ. Tôi lấy xuống xem. Hàng hoàng. Hai tay run rẩy. Tim đập mạnh. Rõ ràng là những tập thơ cũ của ba chục năm trước với tên tôi trên đó. Vẫn là những hình bóng cũ, nhưng màu sắc của trang bìa tân kỳ hơn, và chữ in bên trong rõ nét và đẹp hơn. Miệng tôi chột khô ran, và trong tôi dậy lên những xúc cảm lẫn lộn. Vừa vui vừa hứng khởi vừa lo ngại. Tự hỏi sách đang thấy có thực không ? Tự hỏi tâm mình có loạn, mắt mình có hoa không ? Tôi sửng sờ đứng nhìn sách mà lòng cảm thấy vô cùng hạnh diện. Tôi ngây ngất ôm chặt mấy cuốn sách vào lòng, như sợ chúng mất biến đi...

Buổi tối sau khi các con đi ngủ, tôi nhón gót đến gần kệ sách. Lấy chúng xuống, tôi ngắm nhìn một lúc. Đôi mắt lim dim, tôi hồi tưởng lại thuở tôi còn là một văn sĩ trẻ đầy tham vọng tại quê nhà. Những kỷ niệm cũ vẫn còn sôi động trong lòng tôi. Vâng, quả thật ngày xưa tôi vui lắm khi cuốn sách đầu đời được xuất bản ...

Có tiếng động đầu đó trong nhà.

Tôi vội bỏ sách lại lên kệ. Ngồi xuống một chiếc ghế bành gần đó, tôi giả vờ như đang đọc báo, và nghe tiếng chân rất khẽ của người vợ

hiền bước đến. Nàng sà tới ngồi bên cạnh nũng nịu “Ai đọc báo kiểu gì mà cả giờ rồi vẫn còn ở trang nhất”. Tôi cười giả lả “Hôm nay đi làm mệt quá em, anh cầm báo mà ngủ gật, có đọc được gì đâu”. Vợ tôi cười to “Thiệt không đó ông xã ?” Tôi cảm thấy nhột nhạt, đành thú thật với vợ về sự có mặt kỳ bí của mấy cuốn thơ trên kệ tủ. Vợ tôi làm mặt nghiêm một lúc, rồi như tội nghiệp tôi, nàng thầm thì như mọi khi “Em in cho bố đó ! quà sinh nhật bố năm mươi lăm tuổi” . Tôi không thể nào cầm được nước mắt.

Run giọng hỏi “Tiền đâu có mà in lắm thế “. Nàng không trả lời. Về sau tôi biết được tiền in thơ là do nàng đã chặt bóp dành dụm lâu nay để thực hiện giấc mơ thầm kín của tôi.

Việc tự in mấy tập thơ làm quà của vợ làm tôi nhận thấy con đường trở về với bút mực ở ngay tầm tay. Tôi phải nắm lấy cơ hội. Như cây đang héo úa vừa được tưới nước, tôi tươi tỉnh hẳn lên.

Vợ tôi gom góp những bài thơ bài văn của tôi như một tín đồ sùng đạo. Nàng không se sửa nữ trang quần áo với bạn bè, không đi du lịch đây đó, không cờ bạc. Mỗi tuần nàng kiếm thêm việc làm phụ trội để mỗi năm in cho chồng dăm ba cuốn sách.

Kệ sách càng lúc càng đầy hơn. Với số lượng sách in của gia chủ mỗi ngày mỗi tăng, kệ sách của tôi không còn chỗ cho bằng hữu nữa. Để không bị mang tiếng có mối nối cũ, vợ tôi quyết định mua một cái mới dành cho sách của những tác giả khác.

3.-

Tôi đứng nhìn kệ sách trong nhà xe.

Những lúc tôi ngồi vào bàn viết, hồn nhập hội theo bút và lòng sống

hoàn toàn với các nhân vật trong truyện sắp viết, vợ tôi hay khe khẽ đến đặt ít cái khăn tay thơm ướt trên bàn gần đó. Một bình nước trong. Một đĩa bánh ngọt. Hay vài cái kẹo vùng tôi yêu thích. Lắm lúc nàng lại xê dịch cái quạt máy quay cho đúng chỗ hay thắp thêm ngọn đèn cho đủ sáng. Lúc nào làm gì nàng cũng làm rất khẽ, như sợ tôi động tâm mất hứng viết.

Những lúc tôi ngả người trên chiếc ghế bành hiệu Lazy Boy nằm duyệt lại bản thảo, vợ tôi hay kéo ghế ngồi bên cạnh yêu thương lấy tay xoa bóp hai bả vai tôi . Hay nàng ngồi bệt xuống thảm nắn mấy sợi gân cốt nơi bàn chân của chồng. Đôi khi nàng ghen vu vơ với một nhân vật nào đó trong truyện. Tôi luôn luôn cười với nàng "Ghen gì ! nhân vật tuyệt vời nào trong truyện cũng mang dáng dấp của em".. Người đàn bà khóc vì nàng biết tôi đã nói thật. Đúng thế, vợ tôi biến hóa thành nhiều người trong những tác phẩm của tôi. Dù nhân vật chính của câu truyện bắt đầu có là một kẻ xấu xa đốn hèn hay một người vô tích sự đi nữa, thì khi kết thúc, tôi luôn luôn uốn nắn xoay sở làm sao cho nhân vật đó trở thành một người lòng tràn đầy nhân ái và tận tụy. Đó chẳng phải là hình ảnh của vợ tôi sao ?.

Những lúc đêm khuya cùng nhau bàn bạc về một mẫu hình bìa cho một cuốn sách mới, vợ tôi thường nấu chè đãi tôi. Chè hạt sen nấu âm ỉ với đường phèn có vị ngọt rất thanh. Nấu xong nàng hay để vào tủ đá vài giờ nên khi húp vào miệng, nước chè mát lịm gây cho lưỡi tôi một cảm giác ngây ngất, và hạt sen tan trong miệng lúc nào không hề biết. Trong câu chuyện với cô em gái, tôi ví von tình yêu của vợ tôi dành cho tôi y hệt chè hạt sen nấu đường phèn. Vị ngọt

ngào mềm như lụa dần dà thấm trong tôi . Và từ đó Thơ tuôn như giòng suối mật. Cô em gái cười ngất “Tưởng như anh mê say văn chương thi phú, nhưng kỳ thật anh đã dùng văn chương để thần thánh hóa vợ”.Tôi khựng người lại, chói với nhận ra là cô em nói đúng.

Những lúc sách được in về, vợ chồng vui mừng tái tê. Một tác phẩm mới ra đời tất nhiên mang đến cho tôi niềm tự hào đã hoàn tất được một việc đáng kể, nhưng đồng thời cũng cho chúng tôi thêm một âu lo về số phận vô định của nó.

Dần dà cái kệ tủ chật cứng, và đâu đâu trong nhà cũng thấy sách chất ứ . Nhà xe đầy ắp những thùng giấy má của tôi. Sách tôi đã viết không tiêu thụ được trong xã hội quần chúng nơi đất nước tôi định cư, vì chúng được viết bằng tiếng mẹ đẻ. Quá đắt đỏ nếu tôi thuê người dịch ra tiếng nước khác, và khả năng sinh ngữ của tôi chưa đủ để đảm trách được việc đó. Sách của tôi viết khó phổ biến rộng rãi, không bán được trong cộng đồng người cùng xứ sở tôi, vì đó không phải là một cái gì nóng sốt đòi hỏi họ cần phải có.

Cuộc sống tha hương của những người di dân đã tạo ra nhiều nhà văn , trong khi số lượng độc giả càng ngày càng ít đi. Tác phẩm in ra được trao đổi giữa họ hơn là bán buôn. Thật tình lắm lúc tôi cảm thấy chán ngán và đau lòng nhắm mắt lại khi đi ngang qua những đồng sách bám đầy bụi của mình. Nhưng người vợ kia, khi nào nàng cũng giữ vững tinh thần. Thăm thì bên tai tôi nàng nói “Bố ơi, đừng bỏ cuộc. Em lúc nào cũng mê say những gì anh viết...”

4.-

Tôi đứng nhìn kệ sách trong nhà xe.

Bao nhiêu mùa Xuân Hạ Thu Đông trôi qua nhấp nháy. Hôm kia hôm kia hôm kia tôi nghe bọn con kháo nhau trong nhà bếp. Đề tài luôn luôn là cái kệ sách cổ lỗ sĩ nằm chình ịch giữa phòng khách, và bà mẹ. Đứa con gái lớn than phiền rằng lúc này mẹ già quá, tánh tình khó chịu, hể nói động tới cái kệ sách là mẹ giận hờn, bỏ cơm, nằm vạ.

“Chắc nên đưa mẹ vào viện dưỡng lão cho mọi người được khỏe”.

Ỗ Cô ta nói.

Đứa con gái thứ hai bắn khoả “Vậy mỗi đứa mình phải đóng góp bao nhiêu cho cái việc đó?”

Miệng cười toe, đứa con dâu châm vào:

“Tại sao chúng ta phải trả? tiện nhất là lấy tiền an sinh của mẹ để trả những chi phí cho mẹ.”

Vợ tôi ngồi ở góc phòng, mắt nhắm nghiền, miệng nín thinh. Bà như người vừa cảm vừa điếc. Tôi đứng bên cạnh, lấy tay vén những sợi tóc bạc loà xoà trước trán cho nàng. Tôi nói những lời thương yêu an ủi để làm vơi nỗi đau khổ của nàng, nhưng chắc chắn là nàng không nghe được. Vì vợ tôi vẫn ngồi yên như tượng.

Khi đứa con trai bắt đầu đề cập tới việc khuân kệ sách ra để ở nhà xe thì vợ tôi bỗng đứng lên rất dữ tợn “Mẹ cấm tụi bây không được làm như vậy. Cấm !Cấm nghe chưa! Ngày nào tao còn sống thì không ai được đụng tới tủ sách. Tủ sách trước nay ở đâu phải ở nguyên đó “.Thằng con trả lời “ Mẹ! làm gì dữ vậy ? những sách đó có giá trị gì ! in ra cho cổ, bán không ai thèm mua, để chật nhà chật

cửa đẹp là vừa...” Hấn nhấn mạnh ở những chữ sau. Cô con gái lớn ngắt lời “David, không được nói vậy ! Dù gì cũng là công sức của bố. Đó là những gì bố đã hoàn tất được “. David, thằng con trai đang mang giòng dõi họ tôi, đang có huyết thống của tôi trong cơ thể nó, đứa con trai tôi đã nuôi nấng với tất cả tình yêu thương và đặt bao nhiêu hy vọng vào, hấn đi tới đi lui múa tay trong không khí “Xời ! chị nói công sức của bố làm tui tức cười. Công sức để lại thành tiền thành bạc thì mới đáng là công sức. Còn đây, xin lỗi, chỉ là đồng giấy lộn thôi”.

Đứa cháu nội hai tuổi của tôi thấy cha nó hùng hổ thì khóc ré lên. Mẹ nó dỗ mãi mới nín. Cô ta ôm con vào lòng nói lầy “ Gớm, cái thằng oắt con này cùng phe bà nội hay sao ấy !” Rồi cô ta chậm đầu vào cho câu chuyện thêm phần bi đát “ Mấy chị nhớ hông, ông già thức đêm thức hôm viết bài, mẹ thì ăn không dám ăn, đi chơi không dám đi, bao nhiêu tiền của đem đi in sách làm gì không biết nữa ! Những ngày ra mắt sách người ta đưa tiền mua sách mà như là bố thí”.

Nghe tới đây vợ tôi nắc lên , năn nỉ “ Tội tôi lắm các cô cậu ơi, đừng nói nữa. Xin tha cho tôi nhờ “. Tôi ngồi thộn một chỗ chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Mà kể ra lũ con tôi nói cũng đúng. Mặc dù những nhận xét hay quan điểm của chúng thật dã man, nhưng đó rõ ràng là một sự thật trắng trợn không chối cãi được. Những tác phẩm của tôi chỉ có giá trị với vợ chồng chúng tôi thôi, bởi vì chúng liên hệ đến phần đời của chúng tôi. Chúng làm cho sự hiện hữu của chúng tôi vui tươi hơn, có ý nghĩa hơn trong những tháng năm với vợ thương nhớ quê hương. Trong những tháng năm đau xót vì mất nước và mất bản

thân. Trong những tháng năm lạc lõng giữa quê người mà nơi đây đang cần thời gian để hòa nhập nhịp nhàng những nền văn hóa dị biệt. Bạn bè hay những ai tham dự những buổi ra mắt sách là những người can đảm. Họ đến để cổ vũ cho tôi, vì cả nể hơn là vì lòng hâm mộ tác giả. Họ vỗ tay cho tôi hay họ ca tụng tôi chỉ để hy vọng một ngày nào đó tôi sẽ làm y như thế cho họ. Một ngày, khi tất cả các vì sao từ từ rụng hết, thì ai còn đây để ngợi ca những áng văn chương mà giọng người lưu vong thuộc thế hệ đầu tiên đã để lại ???

Bọn nhỏ rời phòng. Bà vợ già yếu của tôi nằm yên trên chiếc ghế bành năm xưa tôi hay nằm duyệt bản thảo. Đến phiên tôi ngồi thụp xuống ôm chân vợ, nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng. Không biết vợ tôi có cảm được không ? tôi thì thầm với nàng "Lúc đầu anh đã bảo đừng in những của nợ mà mẹ chẳng chịu nghe!" Tôi chắc là nàng chẳng nghe được lời tôi, nhưng trông kia, đôi mắt người vợ dấu yêu long lanh hai ngấn lệ.

5.-

Tôi vẫn đứng nhìn kệ sách trong nhà xe.

Buổi sáng hôm đó trời mưa buồn như ri. Thằng con trai dìu vợ tôi ra chiếc xe Van. Gương mặt vợ tôi lạnh lùng đến khiếp sợ. Đôi mắt nàng sụp xuống, hai mép miệng giật lia lịa như đang giận ghê gớm mà không thèm nói. Đứa con dâu vừa cột dây buộc cháu nội của tôi vào chiếc ghế trẻ nít trong xe vừa nói với chồng "Em đã cho hai chị biết địa chỉ của viện dưỡng lão rồi. Chắc chiều họ sẽ chở đồ đạc của mẹ vào".

Hừ ! Tội nhỏ thật tệ. Chúng đã trù tính đâu vào đó. Bà già đang bị

đá ra khỏi nhà, và tôi thấy tội nghiệp cho vợ tôi biết bao. Từ nay nàng sẽ ở một nơi chốn mới với một nỗi lòng ê chề đắng cay.

Buổi chiều hôm đó trời mưa gió không ngớt. Đứa con dâu lui cui dọn dẹp nhà xe để dời kệ sách của tôi ra đây. Hai đứa con gái chở tất cả áo quần và những vật dụng cần thiết cho mẹ cũng đã trở về. Thăng David từ đâu cũng vừa về tới, đem theo một người bạn trẻ. Chúng nó cùng nhau nhích chiếc kệ từng bước một từ phòng chính ra nhà chứa xe. Tôi âm thầm đứng nhìn lòng đau như cắt .

Khi những cuốn sách bắt đầu được xếp lên kệ, đứa con gái lớn cầm cuốn thơ của tôi lên ngắm nghía một lúc rồi lẩm nhẩm “Nghĩ cho cùng, ông bà già tội thiệt”. Rất nhanh, nó bỏ cuốn thơ vào trong túi xách kẻ da. Lại nhặt cuốn khác lên ngắm nghía, rồi lại bỏ vào túi xách. Cô em thắc mắc “Chị lấy chi vậy ? đọc đâu có hiểu mà lấy ? Con cái mình lớn lên cần chi đọc ba cái thứ sách này ? Thế hệ của những người như bố mẹ qua đi rồi là hết”. Im lặng một giây. Tiếng cô chị bỗng dưng hạ giọng ngậm ngùi “ Lấy chứ, lấy để làm kỷ niệm, vì họ là bố mẹ. Không có họ, không có mình”. Rồi cô oà khóc lớn. Mấy đứa con khác ngơ ngác một lúc rồi cũng rơm rớm nước mắt khóc theo.

Cả ba đứa con tôi vừa xếp sách lên kệ vừa yên lặng khóc. Tại sao dám làm những chuyện tày trời rồi lại khóc nhỉ ? A ! nước mắt tổng biêt, chắc vậy ! Tuy nhiên khi nhìn những đứa con ruột thịt khóc tôi cũng thấy mũi lòng.

Người bạn của con trai tôi , thăng Joe, khoảng chừng ba mươi mấy, cầm lon bia nốc cạn một hơi, cất giọng “ Nè, khóc vậy đủ rồi ” Chỉ

chở cái kệ sách hẳn hỏi "Chỉ có chừng này sách thôi hử?" Cô con gái nhỏ đáp "Đâu có, còn cả hơn trăm thùng chất ở trong nhà kho sau góc vườn kia nữa". Thằng Joe cười lớn, ba hoa chích choè "Ông cụ của các bạn chắc chắn là rất buồn khi thấy những gì mình làm không đi đến đâu. Nói thiệt nhe, nếu phẩm tác phẩm của mình có tầm vóc quốc tế thì nên in, chứ nếu những gì mình viết chỉ để xả buồn có tính cách cá nhân không đem tiền bạc lợi lộc gì hết, thì viết xong đăng báo cho vui, rồi quên luôn. Nếu giỏi, lượng sức làm được chuyện đội đá vá trời thì nên làm. Bằng không tất cả chỉ nên xem như một cuộc vui giai đoạn, chờ ngày đi vào vĩnh cửu." Hẳn ngược cái mặt lên khoái chí với những gì mình vừa nói, rồi tiếp tục "Bày đặt in chi cho tốn tiền tốn bạc, bây giờ mất công con cái đem đi đổ".

Trời ! lời nói chi sỗ sàng. Tôi thảng thốt vì cái ý nghĩ vừa tàn bạo vừa rất đúng của thằng Joe. Phải, những người bỏ nước ra đi đến đây họ là những kẻ thua cuộc, bất kể vì lý do gì. Quê hương cũ dứt điểm xóa tên tuổi họ. Quê hương mới rể bén còn non. Đa số những đề tài trong văn chương hải ngoại xoay quanh những hoài hương ngậm ngùi. Những tình ái cá nhân. Những hồi ký tự đề phong xưng tụng mình anh hùng, hay cố gắng đưa ra một số lý do bào chữa biện minh sự ra đi bỏ cố hương của mình. U hoài thương tiếc quá khứ. Ưu tư thấp thỏm cho một ngày mai chưa biết đi về đâu. Cũng có một số sách viết về khoa học, hay khảo luận nhưng số người đọc rất hiếm hoi và chọn lọc. Thế hệ những người di dân đầu tiên là những người tiên phong, họ hy sinh và cực khổ nuôi các con . Thế hệ thứ hai lẫn xả vào xã hội mới, học hành thật giỏi. Đa số thành công đem về cho

gia đình những mảnh băng làm rạn vỡ bức tường vô, nhưng đồng thời cũng đem về nhà những lời nói, cách cư xử làm đau lòng cha mẹ.

Tôi thở dài “Thôi bố hiểu rồi .Bố tha cho các con đó”. Tôi quay lưng lầm lũi bỏ đi trong mưa gió...

Thỉnh thoảng tôi vẫn về đứng nhìn kệ sách trong nhà xe để nhớ lại cái đam mê ngày xưa. Đứng đó trầm tư. Có một ràng buộc luyện lưu nào đó làm tôi đi không đành.

6.-

Trời vẫn còn tinh sương. Mặt đất bốc hơi trắng xóa trên một bãi rộng mênh mông. Thỉnh thoảng có một vài chiếc xe thùng, xe vận tải chở đầy nhóc rác rến tập một nơi nào đó đã được chỉ định. Người tài xế nhảy xuống hoặc một mình hoặc với một hai người phụ, họ vội vàng cầm xuống cầm chổi tổng rác xuống bãi. Mùi hôi thối xông lên nồng nặc, và những làn khói mỏng là là trên mặt đất kia do rác rến thôi rửa lên men bốc hơi.

Tôi đứng đây từ chạng vạng tối hôm qua. Chẳng con trai tôi cùng bạn nó chất đầy chiếc xe thùng, thuê của hãng U-Haul, tất cả những sách vở báo chí tài liệu tôi đã gom góp dành dụm từ ngày tôi đặt chân đến đất mới. Thơ, Văn, biên khảo, luận cứu do tôi nặn óc ra viết ngót nghét hơn sáu chục cuốn. Ngoài ra còn hơn chục xấp bản thảo chưa in. Tất cả là những lao lực tôi đã đổ vào suốt một đời. Các con đã an trí bà vợ tôi tại viện dưỡng lão rồi. Việc tổng khứ tất cả xe sách này mà chúng coi như RÁC RẾN, là một điều tất nhiên. Chiếc kệ sách tôi đánh vọc ni ngày nào đã được bửa ra thành nhiều

mảnh nhỏ. Những thanh gỗ theo nhau bay xuống vực sâu. Nhìn chiếc kệ sách lúc tàn đời, một thời nào nó đã từng là người bạn thiết của tôi, lòng tôi như muốn vỡ ra.

Tiếp đến là những xấp giấy rời. Mỗi khi bàn tay của hai người thanh niên vung lên là những trang giấy chi chít chữ bay tung như những lá truyền đơn. Ô hãy nhìn xem, những con chữ từ những trang giấy bay ra như hàng tỉ tỉ cánh bướm. Những chú bướm tí ti yêu dấu đập đôi cánh tươi tắn... Tuyệt vời thay cho chính tôi! Tuyệt vời thay ý nghĩa separatio ứng dụng như một nhựa sống thần kỳ! Phải, chất lãng mạn trong tôi vẫn còn dù trong giây phút đón đau. Hình ảnh ngàn vạn mảnh giấy bay lượn trong ánh chiều tà, trong giờ hoàng hôn trên bãi vắng mông mênh ít người, thật tuyệt vời. Trong phút chốc, tôi cảm thấy bị kích động vô cùng, cõi lòng ôi lai láng tràn trề, ôi vui lạ lùng. Thế ra trong sự Chết vẫn có sự Sống, dù mong manh.

Cuối cùng David đứng trên xe, dùng sức mạnh đá hơn trăm thùng sách xuống vực. Giữa lưng chừng trời thùng giấy cạc tông vỡ toang và sách, cuốn này nổi cuốn kia tuôn ra như suối. Trong chuỗi ánh sáng màu tím cam của hoàng hôn đang lịm chết, suối sách chảy giòng thần thoại tuyệt luân. Suối sách ! Suối của muôn tiếng thì thầm biến ảo, suối của ngàn vạn mộng mơ đang thoi thóp... Trái tim tôi gào khóc tận cuối chân trời. Hồn tôi vút cao, lên lên cõi ta bà rồi lại phóng sâu chìm chìm vào vùng tuyệt kỹ siêu linh. Nỗi cô đơn huyền diệu trong tôi tan trong say ngất chao đảo. Như tia xẹt, linh hồn tôi nhập vào dòng suối kỳ lạ kia. Chơi vơi. Ngã nghiêng. Hụt hẫng... Hơn trăm thùng sách trong một thời gian kỷ lục đã được đổ xuống

hố đất. Chiếc xe lại rú lên, nhả khói đặc sệt , ồn ào phóng nhanh như đưa con tôi chạy trốn.

Tôi thủng thẳng bước lại chỗ chiếc xe đậu lúc nãy. Một số sách của tôi rơi rải rác đây đó. Tôi cúi xuống nhặt một cuốn. Từ đâu, một ngọn gió buốt lạnh tận xương tủy bất ngờ thổi tôi bật ngựa. Rác rến bay từng luồng xoay vòng, xoay vòng, xoay quẩn lấy tôi. Cuốn sách rung bần bật trong tay nhưng tôi ghì cứng nó lại. Từ trong sâu thẳm của cõi lòng vang vọng lời biện giải thiết tha: "Ta là Thơ . Ta là nỗi đam mê cuồng cháy. Ta là nét đẹp tuyệt song. Ta, đêm sâu trong sâu muện. Vũ trụ nơi nào, chính ở trong ta?"

Thần gió ngưng thổi, vạn vật lại hài hòa như cũ.

Gió đêm hiu hiu lật giúp tôi từng trang. Dưới ánh sáng xanh xao huyền hoặc của đêm trăng lưỡi liềm, tôi miên man đọc những sáng tác xưa. Lờ mờ đây đó, bóng đen những chiếc xe ủi đất nằm yên lặng nghe tôi ngâm nga những lời thơ sâu thẳm...

7.-

Ban ngày bãi rác rất ồn ào. Sinh hoạt thật náo động. Từng đoàn xe tải này đến từng đoàn xe tải khác từ muôn phương trong thành phố liên tục nối đuôi nhau đến đây để tổng xuất đồ xú uế. Mùi hôi kháy cả mũi. Hàng chục chiếc xe to lớn dềnh dàng màu vàng sẫm trang bị những cần xúc chạy lui chạy tới trên những đồng rác vừa mới được ai đó đổ xuống. Xúc bên này đổ bên kia. Những chiếc xe tăng khổng lồ, vàng khè, nặng nhọc chạy nghiêng lên muôn triệu rác rưởi. Nào sắt nào kẽm nào gỗ nào cây nào bàn ghế nào tường vôi nào áo quần. Mắt tôi chóa lên trước sự hủy diệt. Mỗi ngày, cùng với những chất dơ

dáy, những gì cũ nát lỗi thời và phế thải đều được đưa về đây. Cùng trong một không gian, tôi nhìn thấy Hiện Tại, Quá Khứ và Tương Lai. Tôi nhìn thấy sự Sống và sự Chết lẫn lộn vào nhau, xoay vần trong nhau và dựa vào nhau để rồi tan biến trong nhau.

Ánh tà dương trở về chiếu những tia vàng vọt thương đau. Hàng ngàn cánh chim màu trắng bạc đập cánh la đà bay trên cánh đồng rác. Tôi dõi mắt theo nhìn con dã thú bằng sắt Bulldozer đang trườn tới chỗ sách của tôi được đổ đēm qua. Nó dang đôi cánh tay dài ngoằn ra. Hai bàn tay, to như hai cái chày, đầy móng vuốt, phụp xuống tàn bạo trên đồng sách. Hốt một mẻ sách lớn rồi hất tất cả sang một bên. Phụp xuống một lần nữa sâu hơn để hốt mẻ khác, rồi lại hất lên đám trước. Cứ như thế cho đến khi hai bàn tay nĩa sắt thọc xuống đám rác cũ rữa thối. Mỗi lần con dã thú xong trò chơi xới trộn, xê mình đi chỗ khác là hàng ngàn con chim đói ăn lại sà xuống mổ mồi lia lịa. Đám rác cũ được xới lên đầy nhúc nhúc những dòi bọ bò lổm ngổm trên những vần thơ mỹ miều của tôi, trên những dòng văn óng mượt, trên xương máu tim óc mồ hôi của một đời tôi nhọc nhằn...

Thình lình có những luồng sóng tràn tới vây xoáy lấy tôi, càng lúc càng đáng sợ. Lửa ngọn khiếp đáp, nhiệt lượng tàn canh. Đó có phải là thời điểm của lúc nghiền nát cùng tận?! Một sức nóng vũ bão như đang ngấu nghiến tôi. Tôi nghe một điệp khúc kỳ quái "Tái tạo. Tái tạo. Tái tạo...". Điệp khúc này càng lúc càng dồn dập, thôi thúc, gần như ép tôi vào một trạng thái điên cuồng.

Trong bức bách tôi cố gắng không gục ngã. Trong tôi gào tiếng ngợi

ca đức thánh.

Ai đó vỗ nhẹ vào vai tôi . Một giọng nói rất mơ hồ rót vào tai " Xác thân anh đã rửa thối từ lâu rồi. Đi thôi "

Tôi nói "Không đi. Trái tim trong tôi vẫn còn vang tiếng đập. Những công trình của tôi vẫn còn đây. Với những tận tụy tôi đã dâng hiến cho đời, làm sao tôi có thể bỏ đi được? "

Tiếng nói như gió thoảng lại lọt vào tai "Cái Tôi mà anh nói đã hết rồi. Anh đã nhiều lần về nơi nhà xe, cố bám víu vào những gì anh tự cho là những hoàn tất tuyệt tác. Cuộc chơi đã tan, màn đã hạ, và công việc tẩy uế đang tiến hành... Cũ sẽ thành mới. Mới theo thời gian lại trở nên cũ. Bánh xe quay tròn mãi thành vòng không bao giờ ngưng và sự bất diệt không hề cóNhững gì để lại không thuộc về bất cứ ai ..."

Viết xong ngày 01-20-2001 lúc 12:26 am

Hồng Khắc Kim Mai

Người Độ Mạng

1-

Ông ấy

Lật trang sách mới mua về, bài thơ đầu tiên tôi đọc được thật quá

hay. Hay vì nó nói đúng tâm trạng buồn hiu của tôi trong lúc này. Tôi
lặng lẽ ngồi ôm sách, ngậm ngùi rơi lệ. Lại mở ra đọc thêm một lần
nữa,

Love Me Now

If you are ever going to love
Love me now while I can know
The sweet and tender feeling
Which from true affection flow
Love me now while I am living
Do not wait until I am gone
And have it chiseled in marble
Sweet words on ice-cold stone

(Robert Paul Moreno)

(Hãy Yêu Thương Tôi Ngay Bây Giờ
Nếu các người hay nói đến yêu thương
Xin yêu thương tôi ngay từ bây giờ
Khi tôi còn tỉnh biết
Cảm nhận những dịu dàng trù mẫn
Đến từ nguồn kính yêu thật lòng
Nhé các con !
Xin hãy yêu thương ta
Khi ta đang tại thế
Chớ chờ khi ta về
Về nơi cát bụi
Trên mộ bia cẩm thạch kia

Người khắc ghi lời gào thương

Thống thiết

Ôi phiến đá nghìn năm

Lạnh căm căm

Nào có cảm giác gì ...

(hkkm)

Cơn suyễn hành tôi suốt đêm. Người vợ mới nằm bên cạnh đã ngủ sau những giờ loay hoay chăm sóc tôi. Có lẽ nàng rất mệt mỏi nên không còn nghe được những trăn trở của chồng. Mới ngày nào hai tôi còn là người xa lạ, người phương nam kẻ phương đoài. Thế rồi trời xui đất khiến làm sao để chúng tôi trở thành người đầu gối tay ấp, khi tôi đã luống tuổi, còn nàng thì vẫn đang thời hương sắc .

Tôi không có điều chi trách vợ, bởi lẽ người đàn bà này vẫn là người đàn bà rất Việt Nam, cam phận khi đã lập gia đình. Hằng ngày bà ấy rất bận bịu vì ngôi nhà của tôi vắng bàn tay người nữ đã lâu nên không được ngăn nắp. Nhưng bận gì thì bận, nàng vẫn không quên sắc thuốc nấu cơm giặt áo, vừa nuôi tôi no đủ về miếng ăn thức uống, vừa bồi bổ tôi với những tiếng cười vui như tết. Người ta chẳng nói thế là gì, một trận cười hơn trăm thuốc bổ! nên ai gặp tôi sau này cũng đều khen là tôi trẻ và khoẻ hẳn ra ...

"Ơ sao đêm khuya rồi lại không ngủ ?"

Nàng trở giấc, trách móc, rồi lại bước xuống giường đi ra bếp. Ít phút sau nàng quay lại với chai thuốc gừng trên tay. Nàng nâng tôi ngồi lên để nước gừng thấm vào cổ từng giọt, từng giọt. Vẫn là cái giọng hay bông đùa ấy, nàng nói,

"Này, gừng cay muối mặn, anh có nhớ là cái gì không?"

"Là thuốc nam trị suyễn rất hay. Từ ngày uống thuốc này đều đặn, bệnh anh đã đỡ nhiều hơn trước..."

Nàng ậm ừ,

"Chắc chắn thế rồi. Nhưng mà tiếng Việt, họ nói "gừng cay muối mặn" có ý khác cơ ..."

Tôi ôm choàng người đàn bà này vào lòng. Vâng, gừng cay muối mặn xin đừng bỏ nhau. Làm sao tôi có thể bỏ em, một cách nào đó, để ra đi. Tôi vẫn còn đủ sức sống với em, hy vọng thêm mười năm nữa, gánh bớt cho em những đoạn trường mà em đã trải qua.

Tôi vẫn thường nghĩ thế với một hảo ý. Nhưng liệu tôi có cản được những mưa gió phũ phàng đang vây quanh nàng hay không?

Ai bảo rằng làm đàn ông thì không được khóc?

Phải, khi trực diện với người với đời, hay khi đối đầu với những hiểm nguy, người đàn ông nên hùng dũng hiên ngang. Nhưng trong đêm khuya chỉ còn riêng ta, ai cấm được lòng mình rơi lệ trước nghịch cảnh?

Tôi thương người vợ này quá. Bên tôi chỉ có nàng. Tấm lòng héo hon này, một chút lửa ấm còn sót lại này, không cho nàng thì cho ai?

Người vợ năm xưa của tôi đã ra người thiên cổ. Các con tôi chúng đều có gia đình không còn ngó ngang gì đến tôi. Họ đã bỏ tôi rất trơ trọi trên thế gian này ...

2-

Ma ấy

Làm sao tôi có thể về một thế giới khác một cách nhẹ nhàng khi lòng

trần của tôi vẫn còn rất nặng nợ ?

Tôi chết đã được mười tám tháng. Ngày đám tang tôi, người ta khóc ghê lắm. Nhất là cái lão già chết tiết kia, lão bù lu bù loa, sau đó lão không đưa tôi vào đất để cát bụi trở về cát bụi, lại vớ vẩn ướp xác để tôi nằm tênh hênh thế kia!

Đất nghĩa địa thật heo hút lạnh lẽo. Hằng đêm bọn ma lâu năm ở đây lại hay ăn hiếp lũ ma mới như tôi. Eo ơi sợ lắm cơ! Tôi hét rã cổ cho lão già và lũ con tôi biết, cầu mong họ đưa tôi vào lòng đất hay thiêu xác tôi đi càng nhanh càng tốt. Nhưng chả ai nghe được lời tôi. Eo ơi sợ lắm cơ! nói đại nếu có hồn ma sùng sỏ nào mượn xác tôi đi đây đi đó ... Eo ơi, sợ lắm cơ !

Lão già không sống nổi một mình. Tôi biết rõ thế khi còn làm vợ lão trên trần gian. Tội nghiệp, trong bốn năm tôi nằm liệt giường, một tay lão tận tụy săn sóc tôi ngày đêm. Bọn con ngoài miệng ranh mãnh, láu lỉnh nói thương yêu tôi, nhưng năm thì mười họa chúng ghé qua hỏi thăm vài câu lấy lệ, rồi lại lấy cớ này cớ nọ để chuồn thật nhanh. Giận lắm cơ! mẹ đau năm đó chúng chẳng cần biết, lại đem bạn bè về nhậu nhẹt tưng bừng. Tôi nằm trên giường bệnh, ước được chết phút đi để khỏi thấy cảnh chường tai gai mắt...

Ước sao được vậy! Tôi nhắm mắt là đời để lại lão già bơ vơ.

Sau cái chết của tôi, người lão như cây héo tàn. Bệnh này bệnh nọ hành xác lão ngày đêm. Cũng lạ, các con tôi thì đông mà chả có đứa nào ngỏ ý đem lão về nuôi . Một mình lão lui cui tối lửa tắt đèn. Một mình lão như cây đèn bão heo hắt trước gió...

...

Ngày thuộc người sống, đêm là thế giới của người chết.

Âm là khí lạnh, là đêm đen tĩnh mịch, là hồn ma bóng quế vất vưởng trong cõi ta bà, có như không, không như có. Là đến rồi biến khi trời rạng sáng .

Tôi tuy đã chết, nhưng quan tài không bám đất, thân chưa rửa nhụy chưa tàn. Tôi chết lúc mùa xuân đang qua tháng hạ, nắng nóng ươm da, lũ côn trùng khô nước chui vào hòm tha hồ rửa ròi. Tôi đau tôi nhức nào ai biết nào ai hay ?

Tôi hú lên tiếng bi ai hoài thương giữa đêm sương lạnh. Quạ đen ơi, dơi đen ơi, hãy rũ cánh ngoài hiên. Này răn này rít đeo lưng lẳng trên trần nhà.

Người có nghe chưa, người có thấy không ?

Lạ trời, xác đã bất động nhưng hồn tôi vẫn quanh đây. Trong sương khói, hằng đêm tôi về với lão. Tôi về lục tủ lục nôi. Tôi về coi lại những trang sách cũ, những hình ảnh xưa. Tôi về phẩn lượt gương soi, khăn hoa áo gấm môi tươi nụ cười. Tôi về nằm bên cạnh lão, mơn trớn lão, nuối tiếc những ngày còn tại thế. Tôi ôm lão thật chặt thật cứng, vì tôi là vợ lão cơ mà.

Cứ trời chạng vạng tối, lão bật máy truyền hình lên rồi để như thế suốt đêm. Hình ảnh những người di động trên màn ảnh và ánh sáng nha nhá làm tôi hoảng sợ. Tôi buồn lắm vì lão như có vẻ xưa đuổi tôi. A! người không còn muốn liên hệ với tôi, vì tôi đã ở cõi khác chẳng? Vậy tại sao lão lại đặt bàn thờ ở đây nhỉ. Cúng bái tôi trong nhà, tức mời tôi ở lại. Tình xưa nghĩa cũ không rủ cũng tới!

Bọn ma trời nơi tôi tạm trú (chờ giấy gọi châu của cửa âm luận tội)

cũng khá đông. Có một số lêu bêu thất tha thất thểu không nơi nương tựa nằm đây đã lâu. Đứa cam phận ngồi cú rử đọc kinh sám hối, hồn bám trên ngọn cỏ hay đông đưa trên nhành cây. Lắm đứa dữ như chằn chuyên môn ăn hiếp bọn ma đàn bà như tôi.

Vài đứa thấy tôi đêm đi sáng về liền mon men đi theo. Chúng kéo đến ngôi nhà xưa của tôi và phá như giặc. Chúng táy máy sờ cái này mó cái kia. Có lúc chúng thay đổi vị trí vật này vật nọ. Lại cả gan mở tủ lạnh tha hồ xơi bánh uống nước la cười ồm tỏi. Chúng còn tinh nghịch kéo chân lão, mới là khi!

Có đứa hăm he đòi lôi lão đi, đi về cõi ma với chúng tôi. Lão cưỡng lại, vì lão vẫn tin rằng làm sao lão có thể chết lúc này được, khi mà lão chưa hoàn tất một sứ mạng thiêng liêng nào đó.

Vì vậy có bữa lão vùng dậy, nửa đêm mặc quần ống cao ống thấp ôm súng đi tới đi lui bắn xoành xoạch trong không khí. Bọn ma chúng tôi hoảng quá, chạy có cờ. Ghê ơ là ghê ...

Cái lão ấy bình thường trông rất hiền, ấy mà khi lão giận lão cũng dữ đến khiếp!

Gần đây lão có vẻ hí hửng. Đàn ông có thay đổi tức đang có mèo. Trông lão tu chỉnh bộ vó, lòng tôi sôi sục vô bờ. Tôi vật vã khóc than. Ồi trời ời đất ời quỷ thần ôi, ai bảo làm ma thì hết ghen tuông ??? Ông ơi ông ơi, duyên nợ tôi với ông chỉ ngần ấy thôi sao?

3-

Cô ấy

Chồng tôi tên Phạng Trọng Thủy, làm nghề cạp bạc, hỗn danh Thợ Hù. Anh ta lắm thủ đoạn, lại kết bè kết đảng rất đông với bọn đầu

trộm đuôi cướp nên chúng tôi làm ăn rất khấm khá. Lăn vung mề lưởi nào cũng thu vào bộn tiền, vì thế mà nhà cửa chúng tôi xênh xang, xa mã rộn ràng. Đôi lúc sợ đứa nào thơ rơi thơ rớt cho bọn công quyền IRS điều tra lời thôi, chúng tôi hay vào chùa sì sụp lạy Phật, cúng chùa bao nhiêu là tiền, bao nhiêu là của! Có ăn có nhả, tôi hối lộ người khuất mặt khuất mày như thế, hy vọng họ phù hộ cho tôi tai qua nạn khỏi ...

Trọng Thủy bì bõm học lỏm ở đâu nghề bói toán bấm độn, phán rằng bố tôi sắp chết. Anh ta bàn với tôi nên nhân cơ hội này quịt nợ. Ít nhiều gì chúng tôi thiếu ông cụ thân sinh tôi hơn nửa triệu tiền đô. Của ăn vào bụng rồi làm sao trào ra được.?..

Chồng tôi ôm máy thu âm xuống lầu. Chúng tôi dự định sẽ tra vấn ông cụ hôm nay cho ra lẽ, vì tuần trước ông cụ gọi điện thoại báo tin cho hay đã gặp một mụ sồn và quyết định sẽ cưới y thị.

Đây đúng là tin sét đánh ngang mày, vì tất cả anh em chúng tôi vẫn đinh ninh rằng cụ sắp chầu tổ sớm. Vợ chết đi, ông cụ như mất chỗ dựa tinh thần, có thể nào sống được lâu. Bọn chúng tôi đã bàn nhau chia chác gia tài đâu vào đấy cả. Cơ khổ !

Bọn anh em chúng tôi đã lục tục đến đây đủ. Ông Cụ được mời ngồi ngay chính giữa nhà, vây quanh là các con với dâu rể đề huề. Bố tôi tự đứng được các con xưng tụng làm quan tòa bất đắc dĩ. Đám anh em chúng tôi chí chóe làm bồi thẩm đoàn. Chồng tôi giữ chức biện lý điều hâu. Tôi làm phụ tá cho chàng. Kẻ tử tội, hay đúng ra là nghi can, không có mặt. Cũng không ai làm luật sư biện hộ cho y thị. Cần gì có công bằng và bác ái ở đây, xử khiếm diện được rồi!

Thợ hù Phạng Trọng Thủy lấy tay chùi nước mắt. Y quay mặt qua ngoảnh mặt lại cho mọi người nhìn thấy, nhất là ông cụ. Cho chắc ăn hơn, hần khịt khịt lấy khăn giấy hỉ mũi. Ồi nghề của chàng!

Trọng Thủy mở màn,

“Thưa bố, con khúm núm khẩu đầu, muôn vàn bái tạ, suốt đời tri ân bố ...”

Ông cụ tôi tăng hăng giọng,

“Thôi đủ rồi! Lời chú mày nghe sao như giọng lưỡi của những kẻ bán nước ngày xưa. Đúng là cung cách của bọn bị trị, khiếp nhược trước ngoại xâm Tàu hay Pháp... ”

Không có chút xấu hổ, Thợ Hù vờ vệt cúi đầu lom khom đặt một xấp hồ sơ lên bàn. Mọi người có mặt đều im lặng nín thở, vì chưa bao giờ chàng rể lại trịnh trọng đến thế. Để không khí bớt ngọt ngào, tôi ngọt ngào thưa với cụ,

“Bố cũng biết từ ngày mẹ mất, chúng con rất thương bố...”

Cụ ngắt lời tôi ngay,

“Mày khéo đóng kịch! Thương là thương như thế nào? Chúng mày về đây tiệc tùng tối ngày, nào có thăm hỏi bố nửa lời? ... Nay bố kiểm được người tâm đầu ý hợp về bầu bạn, chúng mày lăm le định dở trò gì đây? ”

Trọng Thủy vội vàng bênh tôi,

“Xin bố chớ rầy oan vợ con. Mỵ Châu lúc nào cũng nghĩ đến bố ngày đêm. Chính vì thế hôm nay chúng con hội họp để dâng bố xấp hồ sơ này mà con đã thuê người điều tra và thu thập được ”

Ông cụ còn đang ngơ ngác chưa hiểu thì chàng rể tấn công liền,

"Xấp tài liệu này nói rất rõ về thành tích chết đói của người bố định cưới. Y thị bằng lòng lấy bố chẳng qua là đến đào tiền của bố. Trong quá khứ, thị đã khai phá sản đến bao lần. Thị dám khoe khoang là tốt nghiệp đại học trong khi chữ nghĩa không đầy lá mít, phải đi làm mướn, làm nghề neo (nail) hạ tiện sống qua ngày ...

Tôi đứng nhồm dậy tiếp lời chồng,

"Gia đình chúng ta là gia đình danh gia thế phiệt. Đây là ngũ long, này là tứ quý. Chúng con không thể chấp nhận một con đĩ về làm vợ bố.... Nhà mình là nhà phụng nhà hoàng. Bố như vua như chúa, lấy chi thứ đâu đường xó chợ?"

Người anh cả của tôi, tục danh Chung Danh Bại, tiếp lời,

"Vâng, thưa bố, em U Tối (tên tục của tôi trong gia đình) nói đúng. Con đàn bà này là giày dép dưới chân ta, không xứng đáng làm mẹ chúng con..."

Bố tôi giận run lên. Ông quát,

"Trọng Thủy, sao con láo thế, dám bịa bao nhiêu chuyện để vu oan giá họa cho người ta?"

Điểm mặt tôi, ông gầm lên,

"U Tối, mày đoảng vừa vừa cho thiên hạ nhờ. Có nhớ ngày xưa mày đi lấy chồng như thế nào không ? Bố mẹ chồng chẳng thèm đi cưới, nhục ơ là nhục ...Chúng mày vội quên rằng trong thời gian đầu đến xứ người, chúng mày từng có lúc bưng bô đi đổ phân trong các viện dưỡng lão hay sao? Mẹ chúng mày từng làm con sen giữ con cho người ta, từng rửa rau lau bát ở nhà hàng..."

Chung Danh Bại định phân trần nhưng không còn kịp. Ông cụ đã tiếp

hơi một tràng dài,

"Còn con, ngày xưa bố hà tăn hà tiện chặt bóp lấy tiền gửi con qua Mỹ du học. Tưởng con nên người thì khôn ra, ai dè con ăn nói ngu dần như thế kia? ai là giày dép của ai? Ở xã hội tân tiến nhất thế giới mà ăn nói, hành xử dở hơi thế à? .."

Danh Bại vội vã cắt ngang lời cha tôi,

"Xin bố bớt giận. Chúng con chỉ muốn phân trần điều hay lẽ phải, cốt mong bảo vệ bố ..."

Ông cụ ngồi xuống, lấy tay quạt mấy giọt mồ hôi đang vã ra trên trán .

Bất kể sự giận dữ của cha vợ, Phạng Trọng Thủy đưa xấp hồ sơ lên như những bằng chứng xác thực. Cứ sau mỗi đoạn anh đọc qua, anh dừng lại vài phút để lên án người đàn bà mà chúng tôi chưa hề gặp. Bố tôi ngồi im, mặt lạnh như tiền. Trọng Thủy phùng mang trợn mắt, phì phì bọt mép kết tội người bạn gái của cha vợ . Không còn nén được cơn giận, ông cụ quát lên,

"Hỗn láo! Nhà thật vô phúc. Toàn một lũ láo lếu mất dạy! "

Nói xong, cụ đi về phòng riêng ...

Bọn chúng tôi lập tức có hội nghị bàn tròn ngay tại chỗ. Danh Bại cầm xấp hồ sơ kết tội trên tay, lắc đầu,

"Chú Trọng Thủy tìm đâu ra những dữ kiện này thế? Đánh bố tôi kiểu này có ác độc quá không?"

Phạng Trọng Thủy cười ha hả,

"Trong bất cứ trận chiến nào, nguyên tắc muốn thắng đối thủ là phải phạng phủ đầu, đánh trời chết, không nhân đạo cái con mẹ gì hết ..."

Các cô em gái của tôi lao xao,

"Thế mình phải làm gì bây giờ?"

Cậu em trai út của tôi mau mắn góp ý ngay,

"Phong tỏa bố! Bằng mọi giá mình cắt đứt liên lạc giữa bố và con mẹ kia. Em sẽ ăn cắp cell phone của bố, thế vào cái phone khác y chang, ông chả nghi gì đâu"

Mọi người gật gù tán thưởng. Tôi nói đó chỉ là giải pháp nhất thời.

Phải làm một cái gì ác liệt hơn thế nữa cơ. Suốt tuần qua vợ chồng tôi đã nghiền ngẫm một kế hoạch mà bố tôi, vì tin con, sẽ dễ dàng mắc bẫy.

Thừa lúc mọi người đang sôi sục với những chi tiết của xấp hồ sơ còn nằm nóng hổi trên bàn, tôi lôi trong cặp ra một hồ sơ dày cộm khác.

Mọi người chúm mũi vào đọc. Ai cũng khen là kế hay đáo để. Ngày mai phải áp dụng ngay tức khắc.

Phạm Trọng Thủy xoa hai bàn tay vào nhau, miệng cười chum chím,

"Các cô các cậu biết gì không, chúng ta hãy nên học cách của đảng Cộng Sản mà áp dụng vào gia đình này là chắc ăn nhất"

Cô em dâu người Mỹ của tôi chưa hiểu, đòi giải thích. Tôi nhanh nhẩu kể cho mọi người biết về chính sách hộ khẩu, và mảnh khoe vừa ăn cướp vừa la làng ... Vâng, trị ông cụ bằng cách nắm chắc cái bao tử của ông ấy, thì đổ ông cụ cựa được.

Đứa em gái út của tôi có chút thắc mắc,

"Chị Mỹ Châu à, làm như thế này mình có mang tội phản cha không?"

"

Lại có tiếng cười đều cang của thợ hù Phạm Trọng Thủy,

"Nào cô khéo lo ! Tiền của bố thì mình lấy, lọt sàng xuống nia, có sao đâu "

"Nhưng mà, nhưng mà, bố chưa phải người tàn phế mà mình làm giấy giữ gia tài, e không đúng luật ???"

"Luật ? Ồi! nếu cần mình chích cho cụ mũi thuốc gì ấy. Chích chút chút thôi, vừa đủ để cụ điên tí ti. A ha, cụ sẽ lú lẫn, phán bậy phán bạ. Trong khi thần trí cụ chưa tỉnh, a lê hấp, mình đưa cụ ra nhà bằng ký giấy tờ. Mỗi chúng ta đều có phần, ăn sống chứ không chờ cụ chết mới được hưởng. Vừa gian cụ, vừa gian nước Mỹ, khỏi đóng thuế lợi tức. Sau này cụ tỉnh ra, nếu cần, cứ việc cho thêm tí thuốc, tống cụ vào viện tâm thần ở với bọn điên vài ba ngày. Cứ như thế mình lập hồ sơ bảo cụ mắc bệnh còi trên, thế là xong ngay...Đôi lúc phải làm như vậy cụ mới biết sợ mình...".

Tôi tiếp lời chồng,

"Tất cả chúng ta đều rùng rình có thêm tí tiền. Phần ông cụ thì được, vì cụ sắp về với mẹ nay mai rồi. Vả lại, nếu có chuyện gì xảy ra, cụ là cha chẳng nhẽ tố giác con? Điều quan trọng là anh em chúng mình không phản nhau nhé, nếu không thì ử tở cả lũ đấy"

" Ngộ nhỡ cụ vẫn khư khư đòi cưới vợ ?"

Danh Bại xen lời,

"Phần tôi sẽ soạn thảo một cái giấy bắt cụ ký, trong đó nó cam đoan lấy bố vì thương bố, cam đoan tiền nó nó ăn, không dính một đồng xu của gia đình ta. Tôi cũng sẽ đem máy ghi âm đến, đặt những câu hỏi để bố bị rối trí, lừa lúc bố sơ hở sẽ thu vào máy tức khắc. Như thế cụ sập bẫy ngay "

Mọi người vỗ tay đồng lòng. Trước khi vào cỗ bàn ăn uống, tôi phát biểu thêm,

” Nó sẽ chỉ là một con ở không lương, không phải thế sao ?’

Không phải thế sao ?

Đêm đã muộn. Mọi người đều lục tục ra về. Vợ chồng chúng tôi vào phòng trong xem xét. Chúng tôi chờ mãi, ông cụ vẫn còn đứng đĩnh trong nhà cầu chưa chịu ra. Chồng tôi nháy mắt làm hiệu cho tôi sẵn sàng.

Khi ông cụ còn bận buộc lưng quần, vợ chồng tôi xông lại. Người đè, người chích. Tôi nhanh tay ấn mũi kim vào người bố ruột mình.

Trước khi ngã xuống, ông cụ còn biết phản ứng bằng câu nguyên rủa,

”Trời sẽ tru, đất sẽ ...đất sẽ ...diệt... diệt... diệt....mày ...”

Tôi lạnh người. Từ đây trở đi, làm sao tôi quên được câu nói ai oán đứt quãng này thốt từ miệng cha ?

4-

Người ấy

Ông nghiêm trang đưa tay lên thề, và lập lại lời của người chủ lễ hôn phối cho chúng tôi,

”Trong sung sướng cũng như trong gian khổ, tôi sẽ cùng em chia sẻ mọi điều . Kể từ nay em là vợ của tôi ”

Và ông cầm tay tôi lên, đeo vào đó chiếc nhẫn vàng.

Theo đúng nghi lễ, tôi cũng làm như thế cho ông. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau. Ông hôn lên môi tôi rất nhẹ, nước mắt đầm đìa ...

Nếu có ai hỏi tại sao tôi chịu gá nghĩa cùng ông, tôi không biết phải

trả lời sao để họ hiểu. Trong một xã hội mà tiền bạc và danh vọng được đặt hàng đầu, có ai tin những chuyện chỉ có có thể xảy ra như thần thoại?

Chúng tôi gặp nhau trong tình cờ, không ai biết thân phận của ai. Rồi một sớm một chiều chúng tôi trở thành đôi bạn đời, thề nguyện tới lửa tắt đèn có nhau.

Đêm tân hôn tôi ngồi tôi khóc. Chồng hỏi tại sao khóc. Tôi nức nở nói tưởng đời mình đã thoát nợ. Không ngờ đêm nay khám phá ra kiếp trước có nợ ông. Trời xui chi cảnh oái oăm cho tôi gặp ông quá muộn. Này, mặn nồng ai ăn, để bã cho tôi quét tôi dọn. Này, ngọt bùi ai hưởng để buồn để tủi cho thân tôi.

A! có ai ép-dầu-ép-mở-ai-nỡ-ép-duyên đâu mà ỉ ôi than thở? Thế là tôi quét nước mắt, nhớ lại buổi ban đầu hai chúng tôi gặp nhau.

Ngày đó người đàn ông và người đàn bà chỉ ngồi chuyện trò. Chuyện qua chuyện lại, trùng ý nhau cười bằng thích. Cười xong, ông hỏi, "Tôi cưới bà nhé"

Tôi gật đầu.

Ngoéo tay.

Xong!

Hai người cười nắc nẻ, vui như hội. Đời tưởng giản dị chỉ có thế.

Cuộc đời năm chìm bảy nổi đã làm tôi vững chãi hơn khi đối đầu với sóng gió. Không có điều gì có thể làm cho tôi sợ hãi khi trí óc tôi vẫn còn sáng suốt và thân thể tôi vẫn khỏe mạnh. Việc các con chồng cố tình mạ lỵ hay bôi nhọ không hề làm tôi bận tâm. Họ chỉ là những con người tầm thường, luôn xét người khác qua tầm lăng kính nhỏ

hẹp ...

Ngay từ phút đầu đặt chân về nhà chồng, đêm ấy tôi có cảm giác rất khó chịu. Nhà cửa

tuy cao ráo và nằm trong khu vực sang trọng, nhưng chỉ là một căn nhà trống lạnh lùng. Hầu như tất cả những gì gọi là đáng giá đều đã được dọn đi hết. Âm khí ở đây dày đặc, nặng nề. Trên bức tường trong phòng khách, hình người đàn bà vợ trước của ông, vẫn còn treo đó. Đôi mắt bà ta như người sống, nhìn tôi lờm lờm.

Ông phân bua rằng nệm kê sát đất vì khi ngủ ông sợ lăn té. Ông kéo tôi nằm xuống, dỗ dành, bảo rằng ngày mai sẽ có người đến lau dọn. Vâng, tôi cũng đã nhìn thấy là nhà quá dơ bẩn...

Tôi không ngủ được vì lạ nhà lạ cửa, nhất là cái máy truyền hình cứ chiếu những phim ảnh chói mắt. Tôi cố tắt nó vài lần, nhưng chồng tôi không chịu. Ông ấy nói rằng ông không thể yên ngủ nếu phòng ngập bóng tối. Quả như thế, vì khi biết ông đã say ngủ tôi lén tắt đèn, thì ông bắt đầu ú ớ. Chồng tôi vùng vẫy, làm xàm những câu tôi không thể hiểu. Tôi quay qua ôm ông, vỗ về.

Như người mẹ dỗ con thơ, tôi hát ù ơ cho đến khi mệt lả, thiếp đi lúc nào không hay .

Liên tiếp ba đêm, chồng tôi cũng vẫn như thế. Ông ngủ không yên, lăn qua lộn lại, hai chân tổng đập lung tung. Ai có thể ngủ được với một người có thói xấu thế kia ? Tôi giận dỗi lay người ông, rồi cáu tiết gắt lên,

"Sao anh kỳ thế, mấy đêm liền em không ngủ được chút nào..."

Nửa thức nửa tỉnh ông xin lỗi tôi, rồi nói rất nhỏ "anh vừa bị ma

đề...”

Trời, ma đề ! Nói gì lạ thế ?

Nói gì ghê thế kia ? Tôi vùng dậy, mở đèn sáng choang. Vâng, mở tất cả các đèn từ nhà trong ra nhà ngoài. Tôi xuống bếp lấy con dao, huơ huơ trong không khí...

Chẳng có con ma nào dám thò mặt ra.

Tôi ngồi thẳng trên ghế, mắt thao láo suốt đêm.

Gớm thiệt, tại sao tôi lấy người này làm chồng, để phải đương đầu một lúc với một lũ ma sống và ma chết ?

Có lẽ dứt khoát với quá khứ là một điều rất khó. Vì thế ma chỉ ngưng quấy phá chồng tôi ít hôm, sau ấy đâu lại vào đó.

Đêm nay, dưới ánh sáng lung linh của hai ngọn đèn bạch lập, tôi ngồi đọc sách.

Đằng kia, chồng tôi đã ngủ sớm như thường lệ. Hơi thở ông đều đặn, thỉnh thoảng lại ngáy to.

Khi kim đồng hồ nhích một giờ rưỡi sáng, đâu đây có tiếng động rất khẽ. Tôi buông sách, ngồi thẳng người trong tư thế sẵn sàng, tinh thần căng thẳng tột độ.

Lại có tiếng lộp rộp ngoài nhà bếp. Tôi giật mình sờn ốc, rồi thở phào nhẹ nhõm khi nghĩ đó là những viên đá trong tủ lạnh rơi xuống .

Nhưng ô kìa, sao căn phòng bỗng dưng lạnh thế kia ? Gió từ đâu thổi vào làm hai ngọn bạch lập như muốn tắt . Tôi đứng dậy quơ nhanh chiếc mền bông quấn chặt vào người. Đằng kia, tiếng chồng tôi liên tiếp ú ớ những tiếng “mẹ” hay “mợ”, là những từ ông gọi bà ấy ngày xưa. Càng lúc ông có vẻ như nghẹt thở. Ông ăng ặc như người đang

bị bóp cổ . Ông oằn oại.. Hai tay ông dẩy đập không ngừng trên nệm, hai chân quặp vào nhau như người đang bị ai xiềng .

Tôi liệng mền bông xuống đất, nhanh tay chop cái búa dẩu dưới gầm ghế rồi chém loạn xạ, miệng gầm lên,

“Mẹ nào, mợ nào ? có giỏi thì chường mặt ra coi, ai sợ ai ?...”

Chồng tôi trở lại bình thường được vài phút rồi lại ục ặc. Tôi chém mạnh búa xuống mặt bàn, đôi mắt tôi gờm gờm nhìn tứ phía .

Không ma nào hiện ra .

Tôi ngồi sát bên cạnh chồng, một tay ấn lên vai ông để trấn an, tay kia huơ huơ búa trong không khí . ..

Nửa giờ sau .

Tiếng kéo kẹt bắt đầu phát ra từ góc nhà cạnh vườn. Từ đâu, một đàn dơi bay lượn qua lượn lại rồi cuối cùng đậu dính vào nhau dán đầy các cửa kính . Những mảng đen dơi liên tục di động thành các hình thể khác nhau .

Một luồng gió lạnh thấu xương đẩy các cửa phòng mở ra ập vào không ngừng. Có khi gió vi vu, nghe như tiếng ai rên rỉ, khóc than. Có khi gió rít đến ê tai .Tôi bắt đầu nao núng, hai tay bám chặt thành giường, tim đập mạnh.

Bây giờ không còn là tiếng gió nữa mà là tiếng sầm sập như bước chân của một đội lính đang duyệt binh .

Tôi hít một hơi dài rồi thở ra thật mạnh để giữ bình tĩnh.

Một con dơi to tướng bay vụt lên, nó đụng trần nhà thì rơi xuống nằm cạnh chân tôi. Tôi đá thốc vào người nó thật mạnh. Dơi ré lên tiếng kêu thật lạ lùng, và muôn vàn dơi khác đáp lại. Tôi sởn da gà,

đầu như muốn vỡ ra, mắt như lòa đi...

Bất thành linh, hai ngọn bạch lạp phụt tắt . Tiếp theo đó, đèn trong nhà đồng loạt bật sáng lên một giây rồi tắt ngấm cùng một lúc.

Tất cả đều chìm trong bóng tối...

Toàn thân tôi cứng ngắt như bị trói. Có ai đang siết cổ tôi .Tôi càng cố vùng vẫy thì càng bị đè lún xuống, lún xuống, lún xuống. Trong giây phút tuyệt vọng, hồn tôi bỗng kêu lên hai tiếng "Lạy Cha" .

Lạy Cha. Lạy Cha. Thần diệu thay, trong tích tắc, bao nhiêu trói buộc đều không còn nữa.

Trong đêm đen, tôi ngồi xuống . Mắt nhắm nghiền, hai tay đặt lên đùi, tôi liên tục cầu nguyện,

"Lạy Cha là đấng tối cao, quyền lực Ngài vô song vô lượng . Lạy Cha, Ngài là Vua của tất cả các vì vua trên dương thế cũng như trong cõi siêu linh. Nơi nao ánh sáng của Cha dội đến là kẻ hung tàn phải bỏ chạy. Có Cha bên cạnh, con không còn sợ hãi bất cứ ai . Lạy Cha đêm nay xin Ngài ban cho con thần uy để con đối đầu với loài quỷ dữ. Chúng phải lùi trước bước tiến của con . Âm không thể thắng dương . Tà ma không thể lấn áp người "

Xin Thánh Linh hãy ngự trong tôi . Có Ngài, người hung dữ phải qui hàng, kẻ bội phản phải sám hối ..."

Khi tôi mở mắt trở lại, đoàn dơi đã biến mất, những gì quái đản không còn nữa .Tôi cảm thấy kiệt sức. Có lẽ tôi đã dùng quá nhiều năng lực trong trận chiến vừa qua, giữa người và ma .

Hằng ngày tôi giúp chồng đọc thư. Hôm nào cũng như hôm nào, thư

đến như núi. Ngoài một vài giấy đòi tiền điện nước, đa số còn lại đều đến từ nhiều hội thiện nguyện trên khắp thế giới. Qua công việc duyệt thư này, tôi biết được trong quá khứ chồng tôi đã đóng góp rất nhiều cho những công tác hay hội đoàn từ thiện. Từ đó, tôi mở mắt thấu triệt được nguyên do chính đã đưa tôi vào cuộc đời ông. Đúng rồi, người đàn ông này rải ơn phước rất nhiều cho đời. Khi ông bơ vơ cuối đường, Chúa đã thưởng tôi cho ông. Điều gì Chúa làm, Chúa chẳng bao giờ sai. Phàm ai biết cho, thì sẽ nhận. Ai gieo từ tâm sẽ gặt được từ tâm.

Đôi lúc chồng tôi hỏi tôi có buồn không khi gia tài của ông không cánh mà bay. Tôi an ủi ông, nói rằng trong kiếp sống con người, có lắm điều cần thiết và đáng quý hơn tiền bạc . Cái tài sản vô giá ông thực sự có, không phải là đồng tiền phù du đã bị soán đoạt, mà là núi đức độ ông đã vun trồng, tích lũy trong nhiều kiếp qua . Đáng lý ra các con được thừa hưởng đức của cha, nhưng vì họ bất hiếu, đối tiền, chúng đã đánh mất cái ân sủng đó... Phước thay cho tôi, lành thay cho tôi được nhận trọn gia bảo của chồng .

Ông thủ thỉ vào tai vợ,

"Ngày xưa anh có mua năm mỗ để mai kia chết sẽ có chỗ chôn. Nếu chẳng may thiếu hụt, anh sẽ bán nó đi để mình tiêu đỡ. Trời sẽ không bỏ mình đâu..."

Tôi bông đùa,

"Gớm, phải bán mỗ để nuôi vợ ! chuyện thế gian có một không hai..."

Nước mắt chảy hai hàng, tôi ngã vào lòng chồng.

Hạnh phúc là như thế đấy...

5-

Giấy mã vàng bay

Các con tôi bỏ vào nghĩa địa cầu xin tôi giúp chúng diệt người vợ mới của cha. Lão già cũng nhiều lần mò vào đây tìm tôi than khóc. Lão cầu tôi, khẩn tôi giúp lão vì các con đã ăn ở thất đức.

Người trần họ chẳng biết chẳng hiểu gì cả! Tôi chỉ là một con ma vất vưởng chưa được siêu

thoát, làm sao tôi giúp được ai ? Khi lão kết tội con hư tại mẹ, tôi chỉ biết cúi đầu dầm dìa nước mắt, không biết nghĩ sao về chính mình.

Khi các con tham lam đòi tôi trừ diệt người đàn bà chưa phạm tội nào với lão già kia, làm sao lời nói của các con nghe lọt được tai ? Ôi thôi oan gia ơi oan gia. Xin mọi người hãy cắt hết đi, để cho tôi được tỉnh tâm nghe chuông bát nhã gọi hồn sám hối.

Xấu hổ biết bao khi có thời gian tôi đã về quấy phá lão già. Những lúc đó, tôi đã ghen tương ầm ớ. Xin Đức Phật từ bi tha tội. Tôi đây đây tham sân si và nghiệp chướng, chết vẫn tưởng chưa chết, vọng tưởng mình còn là vợ lão khi hồn đã lìa xác.

Tôi thức tỉnh khi vợ lão già giải thích cho biết vị thế của tôi trong cuộc sống của họ. Phải, tôi đã là người quá cố, người của dĩ vãng. Duyên nợ của tôi và lão đã thực thụ chấm dứt khi hơi thở tôi không còn, khi tim tôi ngưng đập. Trang sách đã được lật qua chương mới, ngôi nhà xưa không còn dính líu đến tôi. Tôi không có quyền lui tới chốn đó. Tôi không có quyền đòi hỏi người đàn bà kia phải cúng bái

thờ phượng tôi.

Không bất cứ ai có quyền ấy.

Mỗi khi lão đi đây đi đó, tôi cảm động xiết bao trước cảnh vợ lão dựa mình vào xe lăn để đẩy lão già lên dốc . Làm sao tôi có thể tha thứ cho mình vì có lúc tôi đã nhập xác con, mượn miệng nó, mà tao chỉ tở để mắng chửi hạ nhục bà?

Ngày ấy, sau khi nghe lũ con bàn luận toan bỏ bố vào viện tâm thần sống với những kẻ điên để chúng chiếm đoạt gia tài một cách danh chánh ngôn thuận, ông đã quyết định cưới người vợ mới sớm hơn dự định. Vâng, làm sao tôi có thể tha thứ các con khi chúng lòng lang dạ thú thế kia?

Tôi thức tỉnh khi nghe lão nói với vợ ,

”Kiếp sau anh nguyện kết cở ngậm vành đền ơn em ...”

Ôi, nghe lão già nói thế, tôi chỉ muốn gào kêu các con cùng tôi qui xuống sụp lạy tạ ơn bà, người độ mạng lão già...

Luồng khói ám vẩn vù trên mái nhà của con gái tôi là dấu báo hiệu gia chủ có những ý đồ đen

tối . Quả như thế, cô ả đã mất hết lương tri .

Tại sao lại phải thuê thầy cúng thầy bái làm bùa phép trừ ếm người mẹ kế ? Tôi không thể ngăn chặn việc làm độc ác của người dương thế, nhưng tôi cũng không thể nào đành tâm để con tôi giết người một cách lạ lùng như vậy . Nếu sinh mạng người bị hại có như thế nào, chắc hẳn hậu họa sẽ rất tàn khốc. Đời con đời cháu của kẻ sát nhân trong vạn kiếp sẽ không bao giờ cất đầu lên nổi ... Vả lại lão già

rất chí tình, lão đã tận tụy chăm sóc tôi trong những năm tháng cuối đời tôi . Nếu người vợ mới của lão bỏ lão ra đi tức tuổi thể kia, chắc hẳn lão sẽ đau buồn cay đắng . Đây chính là lúc tôi phải đền ơn báo nghĩa cho lão .

Tên phù thủy cất tiếng chim, niệm thần chú. Tay hất múa may, hai chân hất dạn ra. Hắt phun

rượu vào không khí, rồi lia lịa miệng úm ba la, tay cầm phập những kim châm vào một hình nộm có ghi tên tuổi vợ lão già.

Ở một nơi khác, linh hồn tôi tức khắc làm tia xẹt bao quanh thân thể người đàn bà đang bị ế. Vâng, tôi nguyện làm bia hứng đỡ đầu tên mũi đạn cho bà . Tôi nguyện làm người hộ mạng để vợ chồng lão có những ngày đầm ấm bên nhau . Họ xứng đáng được như thế.

Ôi, đau quá con ơi cho hồn ma tôi bị trầm thương ám khí .

Ôi thảm thiết thay những mũi kim gian ác đâm xuyên trái tim người mẹ.

Con ơi con ơi mẹ đang đẩy dựa dưới móng vuốt của con đây ...

Tôi lết hồn thương đau về bên cửa thiền. Khi màn đêm buông rũ, tôi dựa lưng gốc cây nghe các Sư tụng kinh. Tôi nương theo nhan khói ước cầu được tịnh độ. Than ôi, hương khói không đủ sức nâng hồn tôi lên, vì tội lỗi của các con càng lúc càng nhiều, để hồn mẹ bị vạ oan.

Ở cõi âm, tôi quì gối hằng đêm, đầu đội chậu máu và lửa, hứng tội lỗi của các con. Cứ mỗi một giọt ân oán trên trần thế rơi vào chậu là con đường siêu thoát của tôi lại xa thêm một khúc. Máu là sức sống của dương gian, lửa là hận thù. Máu đỏ trong lửa chập chùng rất cần

được dập tan.

Lạy Thượng Đế, lạy tất cả các chư Phật, xin rưới giọt từ bi ...

Họ quỳ đó đầu mọp xuống chiếu, lạy lục cúc bái trong ngày mãn tang tôi hai năm. Lão già không đến vì cho rằng tôi đã sinh cho lão một bọn con bất hiếu.

Nhưng ô kìa, trong giờ phút linh thiêng nhất, hồn lão bỗng vút tới. Trên bậc thềm trước Phật đài, lão già quì đó, hồn lão dật dờ đội số kể kể những tội ác của ai đã hại lão.

Chính vì vậy mà tôi bị liên lụy. Chính vì lời oán than da diết của lão mà tôi bị đọa.

Tại sao các người tàn nhẫn thế kia ? Tại sao các người ích kỷ thế kia ?

Tôi không biết phải làm cách nào để nhắc nhở các con về câu nói của nhân gian,

"Dù xây chín cửa phù đồ

Không bằng làm phước cứu cho một người ..."

Các con ơi, các con ơi, các con bất hiếu với cha với mẹ, hại người .

Dù có cúng muôn vạn núi

tiền cũng không rửa sạch được miệng thế nhân,

"Trăm năm bia đá thì mòn

Nghìn năm bia miệng hãy còn trơ trơ..."

Cho nên hôm nay,

Khi trầm hương nghi ngút khói tỏa, khi rộn ràng giấy mã vàng bay,

đầu các con chạm chiếu lay mẹ. Mẹ run rẩy như lá trên cành khi khi rung cây . Mẹ như con thằn lằn đứt đuôi ngơ ngẩn trên bức tường vôi đỏ.

Trống dồn.

Chiêng đánh.

Chuông ngân.

Hồn tôi như con đồng say tẩu hỏa . Tôi muốn vút thật cao nhưng có sức nào từ đâu ghìm ghìm xuống . Tôi quay quay tít trong gió bụi mịt mù rồi đâm đầu lộn nhào xuống vực sâu.

Tội tình mẹ lắm các con ơi!

Tội tình mẹ lắm các con ơi!

Cho nên hôm nay,

Khi các sư phụ kinh kệ ê a gõ mõ cổ đưa tôi về cõi Phật, than ôi linh hồn tôi bị tội lỗi của các con xiềng xích, không nhấc ra được vũng tối bùn nhơ.

Tôi dập đầu muôn lạy chư vị Thánh Thần tha cho hồn tôi thoát nợ oan khiên . .

Phật Tổ ơi, tôi xin Ngài tế độ gia ân .

Các con ơi, các người ơi, xin quay đầu sám hối cho hồn tôi được an nghỉ nghìn thu ...

6-

Một tháng sau

Ngày lễ Mother Day mới đúng là ngày bà ấy chết được hai năm . Vợ tôi đưa tôi lên chùa thắp nhang cho người quá cố .

Vợ tôi sờ vào tên người xưa, lâm râm khấn nguyện.

Tôi rơi nước mắt mừng vui vì hai người đàn bà, một đầu đời tôi và một cuối đời, đã bắt tay thân ái hiểu được nhau.

Xin Sư ông đăng đàn liên tục cầu kinh cho hồn người chết được thăng về cõi vô ngã .

Chuyện trần gian xin để lại cho người trần gian ...

HKKM

5/15/2006

Hồng Khắc Kim Mai

Tìm Đâu Suối Thương ?

Nhã Nhac

1-

Đường nhỏ như thân rắn quanh co giữa hai bờ tre cao ngất. Đường nhỏ như con suối vắng ngoằn ngoèo giữa vùng lau lách cỏ sậy Khách bước đi hoang mang dưới trưa hè nắng chói Ở đây lá tre không kết cành, lá tre không che nổi mặt trời, và con đường thì như cứ dài ra ... Khách đến từ nơi thị thành. Hành lý mang theo là ta bà bụi đỏ và những vết xứa bầm dập năm tháng. Khách đi trên con đường không tên không tuổi Con đường hun hút lạ lùng, ồm ồm, khô róm. Con

đường nước khát rất bỏng cổ da...

Nước non ơi!

Cuối cùng, khách cũng tìm ra được chỗ mình muốn đến. Ẩn dưới
rặng dừa là bóng hiên nhà cất sơ sài. Đến nơi thì cổng trúc đã mở
rộng tự bao giờ.

Có tiếng đàn tranh vọng ra đón khách. Tơ đàn lách tiếng quen thuộc.
Quen thuộc đến độ khách mỉm cười mừng vui. A! bài học nhập môn
Xuân Phong, mà cố nhân đã dạy cho khách ở cái xứ Huế mưa dầm
buồn hiu. Hơn năm chục năm! Đây,

“Lòng dặt lòng

Ai mặc ai

Thương cứ thương

Nhớ cứ nhớ

Chuyện vui cười

Người ở đời

Đừng đem dạ, đem dạ từ chối

Ai mà thoát khỏi ra vòng nợ duyên?..." (lời người xưa)

Lấy nhạc mà rải lối thay những cánh hồng thảm đỏ, thì chỉ có cố
nhân mới làm được điều đó!

Quả nhiên cố nhân bước ra, tay cầm gậy trúc, gương mặt hồng hào
nhân hậu. Miệng cố nhân nở rộng nụ cười khoe độc một cái răng
cửa, nhưng không vì thế mà cố nhân xấu ra.

Khách bước tới ôm chầm người đàn bà tuổi đã mấp mé cửu tuần ,
mừng mừng tủi tủi,

“Cô! mấy chục năm rồi ...”

“Ừ, cuối đời cô còn được gặp lại con, cô sướng quá ”

“Cô lại tấu bài nhạc cũ? ”

“Ừ, con là thi sĩ, gió lúc nào cũng xanh như xuân ...”

Rồi cố nhân lại tiếp tục,

“Rứa cũng nên

Miễn cho bền

Mà lòng chớ ưu phiền...”

(lời người xưa)

Cố nhân là một danh cầm nhã nhạc của Huế rất xa xưa, và là một trong những vị thầy đã hướng dẫn khách đi vào thanh, nhã nhạc tự thuở còn bé thơ ...

2-

Buổi cơm tối nhà nghèo chỉ có thế thôi . Một bát canh tần ô nấu với cua đồng, một đĩa thịt luộc, một đĩa rau xào. Cộng vào đó là tiếng thao thao bất tuyệt của mọi người có mặt. Nói sao cho vừa những kể lể đông dài về giòng họ người mất người còn. Nói sao cho hết những buồn vui cuộc đời sau cuộc biển dâu.

Cơm ngon không phải vì cơm có gạo ngon. Mà cơm ngon vì lòng vui quá độ. Khách ăn cầm chừng không phải vì khách phương xa chê của nhà nghèo, mà khách đang nghiền ngẫm những tình thâm.

Gia chủ, con trai của cố nhân, đứng lên mời khách,

“Này O ăn đi chứ, sao ngồi tùm tùm hoài vậy ?”

“Tùm tùm gì đâu? đang ngó cái món rau xào chi kia kìa !”

Múc một nhúm rau bỏ vào chén khách, gia chủ giới thiệu,

“Sau nhà có giàn thiên lý, tụi này hái hoa xào với tụi...”

“Hoa thiên lý xào tụi!” khách gật gù

Và khách lại tủm tỉm,

“Cái món nì chưa từng ăn bao giờ, nhưng thấy thật hấp dẫn đó nghe!
...”

Hết miếng cơm này đến miếng cơm nọ, khách chỉ ăn Thiên Lý xào
Thiên Lý xào ?

Phải! khách vượt bao nhiêu ngàn cây số mới ăn được đĩa rau xào
đồng quê . Đường thiên lý khách đi chân đà thấm mệt, nhưng hương
hoa Thiên Lý làm khách ngậm ngùi . Nhớ ngày nào mẹ đi chợ, mẹ
hay mua vài nhúm hoa Thiên Lý xanh xanh, búp búp những cánh
nhỏ, đem về cúng ông bà. Hương thơm nhẹ nhàng của hoa tỏa ra
khắp nhà, và mẹ thì thầm rất kính cẩn,

“Này, bà ngoại đang về đó nghe tụi bay!”

Thiên Lý xào ?

Có lẽ nào khách chỉ đang ăn mùi hương trầm quế của tuổi ấu thơ?
Không, mỗi miếng rau và vào miệng là và luôn cả quê hương vào
lòng.

Để tự đó dấy lên những u hoài, những tình tự. Để từ đó văng vẳng
tiếng ca dao đâu đây,

“Tóc em dài em cài hoa lý...”

Hay lời thơ bay trong nhân gian,

“Nhà tôi ở dưới chân đồi

Có giàn thiên lý, có người tôi thương...” (Chính Hữu)

Và tiếng nhạc ru,

"Xin cô xinh bước chân rằm

Xin em thiên lý đêm thắm nở hoa

Môi thơm một đóa môi tình” (hkkm)

Mỗi một miếng rau xào và vào miệng thì thơ ai lại về, để khách được hưởng thêm hương hoa của miếng thơ,

"Sột soạt gió trêu tà áo biếc

Trên giàn thiên lý bóng xuân sang ...” (Hàn Mặc Tử)

*

"Em muốn đôi ta mộng chốn nào

Ước nguyện đã có gác trăng sao

Chuyện tâm tình: dưới hoa thiên lý

Còn lối băng khuâng: ngõ trúc đào ...” (Đinh Hùng)

Cứ như thế, cùng với thơ với nhạc với ca dao, khách ngất ngây ăn hết đĩa rau xào

Hồn khách lơ mơ say theo tinh hoa thiên lý...

3-

Trời chạng vạng tối Cái nóng bức ban ngày đã đội nón ra đi, nhường cho một không khí an lành tĩnh mịch của vùng quê hẻo lánh.

Gia chủ mời khách vào căn nhà giữa Đèn dầu được thắp sáng lên.

Nhà đơn sơ với vài cái ghế, một bàn viết, còn thì dưới đất la liệt đủ các loại nhạc khí. Vật sáng chói nhất trong gian nhà này là bức tranh họa hình gia chủ khi anh ta còn là một nhạc sĩ nhã nhạc, tài danh khét tiếng ở Huế. Thuở ấy, đêm đêm tiếng đàn tranh rất tình, rất là lướt của anh chàng đã làm rung động không biết bao nhiêu trái tim trinh nữ Đồng Khánh.

“Ngân tranh cửu dạ ân tình lộng

Tâm khiếp cô phòng bất nhẩn qui” (Vương Duy) *

Ba đứa con của gia chủ, từ tám đến mười hai tuổi, lục tục ôm đàn bước vào và ngồi vào chỗ được chỉ định.

Bên tay mặt, đối diện khách, là chú bé tám tuổi tên Tì. Cậu ngồi xếp bàn, ôm cây đàn bầu vào lòng, gương mặt thật nghiêm trang. Trước mặt khách là cô bé Tần Tranh, với cây đàn tranh gác dài trên đôi chân nhỏ bé. Bên cạnh đó là Bảo, mười tuổi, với cây đàn nhị. Mẹ của các bé, Thúy, ngồi bên cạnh khách với cây đàn nguyệt. Gần đó, người cô ruột của khách, tuổi gần chín mươi, cầm song loan, một loại phách của nhạc truyền thống dân tộc.

Gia chủ lịch duyệt hỏi khách muốn sử dụng nhạc khí gì ?

Khách thót tim chột dạ. Đã từ lâu quầy gánh đi ăn mày xứ lạ, đàn địch trở nên chuyện xa xỉ, và khách đã gửi lại vốn liếng phong lưu của mình cho quê nhà hết cả rồi. Bây giờ hỏi khách muốn sử dụng nhạc khí gì thì quả đã làm khó khách !

Tuy khách này không phải là dân cự phách, nhưng cũng thuộc loại dân điệu, dân liều mạng, nên xin gia chủ đưa đàn gì thì ta sẽ cầm đàn đó. Bèn đỡ cây đàn tì bà từ tay gia chủ...

Theo lệnh của cha, các tiểu nhạc sĩ sẽ biểu diễn chào mừng khách với bài “Ta là con cháu nhà Nguyễn”.

Bé Tì bắt đầu bằng những tiếng rung của đàn bầu. Tuy còn nhỏ nhưng tiếng đàn của chú nhạc sĩ bé tí ti này rất sắc, gọn, chứng tỏ đã được luyện tập rất kỹ.

Với Thập lục huyền cầm, bé Tần Tranh theo em đưa khách vào

những luyến láy biến cung của Họ, Xự, Xàng, Xê, Cống... (ngũ cung, tương đương với Sol, La, Do, Ré, Mi).

Những biến nắn kỳ ảo của đàn tranh làm năm âm thanh chính biến thành thiên hình vạn trạng, nên ngũ cung không còn là ngũ cung nữa

Khách không chỉ lắng tai mà còn phải lắng lòng mới cảm nhận được hết vẻ đẹp của cung đàn.

Khách rung mình, biết mình sắp đi vào tinh hoa của nhã nhạc.

Sau những luyến láy nhạc dạo, đàn tranh tiếp tục ngân rung mở lối cho đàn Nguyệt và đàn nhị nhập cung.

Tiếng đàn nguyệt như mặt óng lảy từng tiếng rồi thướt tha chuyển từng cung bậc, lúc nhặt, lúc khoan, lúc trầm lúc bổng.

Không chịu thua ai, đàn nhị vang từng lên, tơ đồng thả tiếng mười phương.

Khách nhắm mắt lại, hình dung cảnh vạc bay trong ánh chiều tà.

Cánh vạc chao nghiêng trên nền trời cao rộng rồi vẫy cánh buông tiếng gọi đàn.

Nhưng ô kìa, đàn nhị đã chuyển hướng, khởi sắc hơn, rộn ràng hơn, tương bừng hơn.

Trong đầu óc khách ẩn hiện rừng núi chập chùng, điệp điệp trùng trùng. Ở đó nhạc vượn những cánh tay dài rất thần diệu, rất kỳ tình. Những âm ba ngút ngàn mùa Xuân. Những vi điệu rung ngân, huyền hoặc giữa cái Có cái Không. Thần trí khách chìm trong vùng mộng lung ư ư vô tận ...

Giữa lúc khách như đang mê mẩn lạc lối giữa rừng nhạc thì có tiếng

ca cất lên.

Khách giật mình, nhận ra bây giờ bản nhạc mới bắt đầu đi vào giai điệu chính.

Gia chủ, cũng là người cha, hát lên lời ca, do chính anh biên soạn, theo tiếng đàn của vợ con và nhịp phách của mẹ già.

Khách thấy lòng rưng rưng xúc động. Trong sa cơ tiếng đàn lời ca vẫn hiên ngang xưng tên xưng tộc. Trong bản hàn vẫn không quên giọng giống cha ông...

Tì bà đã trao cho, dễ thương mình ôm đàn ngồi châu rìa mãi sao

Khách chợt nhớ hai câu thơ của Bạch Cư Dị,

“Đê mi thân thủ tục tục đàn

Thuyết tận tâm trung vô hạn sự”

Khi đàn tì bà thì nhú lông mày lại mới diễn tả hết nỗi lòng ?

Họ Bạch là người Trung Hoa, nên ông nói theo cách người Tàu .

Khách ta là người Việt, nhú mày moi hết tim óc ra tìm bài trả lễ.

Khách ngồi trầm tư một giây, rồi ôm đàn khảy khảy vài tiếng để lấy thần.

Đằng kia, ánh đèn dầu rọi bóng khách xuống nền nhà. Bóng lung linh theo phím tơ rung, đưa hồn khách đi về cõi nhớ. Từ tiềm thức âm điệu tuôn ra mười ngón tay Khách hát lên,

“Em như (ư ư), vạt nắng (ư ừ) vào (ạ), vào (a) Thu (u u)

Ươm (á à) ươm, (à) trong khoe mắt, (a’ a à) hoang vu (ù u), (ơ à ơ)
nổi

(a) buồn

Tình tang tích tịch à tình tang , á a ơ ờ ợ à tình tang tang !

"Em như sóng biển đại dương
Ru anh vô những thiên đường thật xa
Em làm vồng bạc kiêu sa
Ru anh ru cả phong ba đời mình... " hkkm
Em làm (a), vồng bạc (a à) kiêu sa (a á a)
Ru anh (á à) ru (u) cả (ạ à ơ à ơ) phong ba (á a) phong ba (a)
đời mình
Phong ba đời mình! Khách ngưng một vài giây như thốn thức, rồi lại
tiếp tục,
Tích tích tình tang, a à tình ự, á a tình ự, tình à tang tang ...
....."

Cứ như thế, nhạc và người hòa lẫn vào trong nhạ Hương hoa thời
gian chập chờn giữa ánh nhật phai hồng trần. Giọt sầu vươn mắt cô
phụ. Đoạn trường nhả nhạc nhả nhạc Nam Ai, điệu buồn muôn thuở
!

Khi bài hát vừa dứt thì bà cụ đứng dậy vỗ tay. Không khen hay, mà
bảo,

"Tiếng đàn lời ca sao nghe chi đứt ruột! Từ Hải ở đâu, sao chưa đến
để sa lệ vì Kiều ?"

NHẢ NHẠC

4 -

Tiếng ve sầu kêu râng lên đâu đây làm khách giật mình tỉnh giấc.

Nhìn qua mùng, trời đã sáng trưng tuy mới sáu giờ.

Khách lại nằm xuống lim dim đôi mắt tận hưởng Nhạc Ve .

Đã từ lâu rồi, tiếng ve sầu tưởng như chỉ còn trong ký ức, nay lại

đang tấu lên bản nhạc rừng. Âm vang ran ran, khô mà chói chan. Đôi lúc nó im bất một phút, rồi rỉ rả như lấy hơi, rồi lại ran lên một tràng dài

Khách thích thú miên man nghe mà lòng quá vui

Hè đã về rồi ư ? Tiếng ve, phượng hồng, lưu bút ngày xanh! Tuổi thanh xuân như đang đứng bên kia mùng. Khách vùng dậy, thấy lòng mình rất trẻ. Nhưng ô kìa, tiếng ve hình như đã tấu xong lời cuối, tự dừng ngưng bắt ...

Khách rón rén bước ra vườn sau Gia đình nhà chủ vẫn còn đắm chìm trong giấc điệp. Gió buổi sáng mát nhẹ làm khách thấy vô cùng sảng khoái Khách hát nho nhỏ, vừa đủ mình nghe, vừa tung tăng đây đó . Bước chân sáo dẫn khách vào đám cau trước mặt.

Thân cây cau lêu khêu Ngược nhìn lên cao, từng chùm bông rất lớn, màu phớt vàng trắng, đang nhả một mùi hương hăng hắc. Những bẹ cau mỏng mảnh đưa qua đưa lại theo cơn gió thổi tạo nên những âm thanh vui tại

Khách ngừng cổ lên nhìn, tai lắng nghe nhạc cau

Nhạc cau!

Nhạc cau rù rì, nhạc cau đong đưa tiếng thở. Thở rằng,

"Ấu ơ,

Vôi nồng trầu cay

Duyên ai nấy đặt

Duyên mình, mình say"

"Ấu ơ

Hôm nao ai đem cau trầu chạm ngõ

Em vui mừng, hết vò võ năm canh
Đêm nay mình ngồi nhìn con sao tỏ
Em thành vợ, ở sao cho vừa
à ạ à ơi, vừa lòng anh ?"

hkkm

Khách nhìn quanh xem có trầu không ? Có chứ. Những giây trầu
xanh lá đang bám leo lên thân cau Màu xanh, xanh biếc lòng thiếu
phụ. Màu tươi, tươi rói hồn thi nhân .

Nào vôi đầu Vôi đầu Vôi đầu cho ta tằm miếng trầu cau ấm nồng hơi
thở tân nương!

Khách lại mon men đi lạc vô rừng phi lao Có phải là phi lao không?
sao thính giác khách như ngửi mùi thơm của Ngự Bình năm cũ ?
Lá xạc xào, phất phơ rủ xuống y như tóc lụa Tây Thi Nhạc rào rào
như lời thì thầm của đám cung nữ khi nghe vó câu Phạm Lãi Ổ ồ đây
là rừng trà. Hóa ra là nhạc trà. Nhạc trà. Nhạc trà!

Khách thơ thần đi sâu hơn. Và kia kìa, một rừng tre xanh ngát hiện
ra Thân tre có nhiều đốt, mảnh khảnh, màu vàng nhạt óng ả dưới
ánh sáng mặt trời Chúng không như đám tre khô cháy cao ngều
nghệu mà khách đã nhìn thấy bên hai vệ đường khi đi tìm nhà cổ
nhân.

Tre ở đây mượt mà bóng bẩy, với những cành lá thon thả ôm đan
vào nhau Xuyên qua các khe hở, những tia nắng lấp lóa trên những
cọng lá màu xanh non ngọc bích. Sạt vào thân cành, lá sẫm hơn,
xanh mướt mà như người đàn bà đã qua một vài hương lửa...Trên
vùng đất rộng, lá tre khô dòn bao phủ như một tấm thảm vàng úa

Mỗi bước chân khách đi qua, nghe vang lên tiếng động của lá vỡ vụn.

Cứ mỗi một cơn gió đi qua thì thân tre xô vào nhau kêu kiu kịt như những chiếc võng đưa, lá tre cọ vào nhau làm thành âm điệu khô liu xiu, lít xít. Nhạc tre rào rào một lượt rồi ngưng, lại rào rào tiếp một lượt rồi ngưng, như một điệp khúc lạ lùng...

Tre yếu điệu thực nữ lại có chút lả lơi mời gọi Ta bỗng động tình xuân...

Ta mở rộng vòng tay ôm nhạc Ve, ôm nhạc Cau, ôm nhạc Tràm, ôm nhạc Tre vào lòng. Ta ôm hết thảy nhân gian, ôm hết vũ trụ.

Ta ôm hết những mùa Thu chín hạt phong lưu, đỏ hồng môi ngọc lựu

Hương hoa thiên lý. Văn thơ vạn kỷ.

Này nhạc cung đình, này sóng thu ba

Hơi thở ta nhả một hồn nhạc mới ...

5-

Chòi lá được cất đơn sơ giữa một cái ao. Thoạt trông nó như cái nhà thủy tạ nhỏ, nhưng nơi đây không có bông sen bông súng, không có bóng thuyền câu, không có khách thập phương ngao du sơn thủy. Ở đây, vũng nước xanh lè rợp bóng lá rừng quanh năm. Ở đây điều hiu hời gió có tiếng chích chòe kéo nhau về rìa lông làm tổ. Có bụi chuối vườn tre hiền hòa Có sâu bọ bò lổm ngổm chờ ngày hóa bướm...

Gia chủ vén áo chùi sơ cây kèn clarinette đã cũ. Anh nâng nó lên kê vào miệng, rồi dồn hết tâm trí vào bài nhạc. Nhạc phẩm “Đêm Tàn Bến Ngự” của Dương Thiệu Tước trỗi lên. Nghe buồn da diết.

...Khách ngã đầu dựa vào lan can chòi thủy tạ, đôi mắt lim dim.

Tiếng clarinette trầm bổng bay trong gió, đưa hồn người thường ngoạn về với Huế buồn hiu hắt đêm mưa Về với Thượng Tứ. Về với Gia Hội Về với Nội thành. Về với ngày cầu Trường Tiền sập, trăm con gái tóc thề vén tà áo trắng học trò, leo lên đò đi qua sông Hương.

Buổi sáng sớm, mặt sông lãnh đăng sương mù. Đẹp làm sao bóng những con đò không mui, nhỏ như lá tre giữa giòng, mờ ảo chèo qua chèo lại như con thoi Bến Phú Văn Lâu bên nay đi qua bờ bên kia là trường Đồng Khánh, Quốc Học, Pellerin... Bến tôi, đò xưa có đó, suối thương đâu tìm ?

Tiếng kèn đã ngưng mà khách lòng những vẫn vương.

Cô Thúy, vợ chủ nhà, lom khom bưng một lò than kê gần chiếc bàn tre đặt giữa chòi Lại đặt trên lò một nồi nhỏ bằng đất nung. Trong ấy, cháo trắng sôi lỏng bóng, trào bọt lên tận miệng nồi Hình như gạo đã chín nát thành hồ.

Mùi gạo mới thơm ngon làm khách cảm thấy đói bụng.

“Mình phải ăn một chút gì đi nhé”, gia chủ nói

“Mời chị dùng cháo đi anh” Thúy thỏ thẻ với chồng

Gia chủ với tay lấy cần câu gần đó. Không cần mồi, anh ta tung giây xuống ao Nhanh như chớp, một chú cá cắn câu ngay. Con cá bỗng

mập ú lớn bằng ngón tay cái. Trong lúc chú ta đang còn đẩy dựa thì gia chủ thả ngay chú vào nồi cháo đang sôi. Cá chìm xuống dưới nồi vài giây rồi nổi lên, nở bung ra. Từ màu xám tro, thân cá nở thành bông trắng, xòe cái bụng trứng vàng ối... Trong nước gạo sền sệt màu hồ, những con hoa cá trắng phau điểm nhánh nhụy vàng trông thật đẹp. Đôi mắt khách say nhìn, mê đắm mê đắm...

Gia chủ rót thêm bia vào ly khách. Hai người lại cụng ly. Họ cười khúc khích. Gương mặt hồng lên, khách lè nhè hỏi,

“Tui uống ly này là ly thứ mấy hè?”

Tên bợm nhậu kia đưa hai ngón tay. À, hai ly ! tợn nhỉ ! Bạn mấy ly rồi ? Hẳn lại đưa sáu ngón tay. Ghê thế à ? Trời! lâu lâu có chị về, Bà Nha gặp Tử Kỳ, say một bữa cho nghiêng trời sập đất...

Khách sồn sác đụng vào lon bia đang khui dở để gần đó. Nước bia đổ tung toé trên sàn tre. Khách cúi xuống phủi cái quần bị ướt. Ngay dưới chân khách có mảnh báo rất cũ, giấy vàng ố, rách một góc.

Khách tò mò nhặt giấy lên.

Mảnh báo in một bài thơ đã nhòe với năm tháng, và tên tác giả không còn ở trên đó nữa. Khách gật gù, thích thú đọc. Rồi thích chí quá, khách lại theo thơ mà hát lên...

Nhà chủ châm thêm bia. Khách cầm cốc cạn nửa ly, đầu óc chập choạng. Hình như nguồn hứng khởi đang đi về. Hồn khách lơ lửng như mây trời. Lênh đênh trong tâm tư mùa thương biển nhớ. Sóng sánh trong lòng giọt ứa đầy, vơi ... Không gian bỗng như quánh lại với những âm ba vang vọng từ cõi nào.

Ôm đàn Tây Ban Cầm, đôi mắt xa vời, người nghệ sĩ khách ta đi vào

sáng tác...

"Nguyệt động ...Nguyệt động bờ môi ...

Hồn bay ...hồn bay...

Cõi nào sương rơi ...đàn ta chơi với...

Bên đồi, bên suối...Trăng đầy ... à ọ à ới ..thuyền ta trôi...

Tìm đâu suối thương ?..

Tìm đâu bến bờ...

Tìm đâu gối ấm

Gửi lòng chôn bông ...

Nguyệt lặn... Nguyệt lặn bờ ao...

Về đâu ...về đâu nhân ảo.....

.....

hkkm

Trên cao, chị Hằng nhú đầu ra khỏi rặng cây lẳng nghe giòng nhạc
chảy những tiếng thơ nồng nàn, tha thiết,

Mây say bên rừng. Thương mong trong lòng. Tóc buồn tóc rối Gọi
người trăm năm ...

Dưới ánh trăng vàng, bóng người nghệ sĩ với cây đàn in trên vũng
ao. Sóng nước lăn tăn xô hình ai nhấp nhô trong đêm mờ ảo

Tìm đâu suối thương ? Tìm đâu bến đỗ tơ vương bụi trần. Tìm đâu ?

Hồng Khắc Kim Mai

May 29, 2005

Chú thích:

Đàn bầu : chỉ có một giây, thường được gọi là độc huyền cầm .

Đàn tranh: có mười sáu dây, thường được gọi là Thập Lục huyền cầm

Đàn nguyệt: tròn và to bản, có hai dây, trông như cái banjo của ngoại quốc.

Đàn nhị: thoát nhìn, tựa tựa như cây vĩ cầm của nhạc Tây phương, nhưng nó chỉ có hai dây, và khi sử dụng thì cầm đàn đứng và kéo cò, chứ không kê trên vai và ép vào cằm như vĩ cầm. Tuy nhiên về kỹ thuật thì hai đàn nói trên như nhau

Đàn Tỳ Bà của Trung Hoa có âm thanh sắc thái khác với nhạc truyền thống Việt Nam. Cách của Trung Quốc chủ yếu về rung theo lối Tây phương (trémolo) bằng tay mặt, cho nên họ cầm đàn dựng đứng. Trái lại với nhạc truyền thống Việt Nam , âm thanh được rung bằng tay trái Do đó phải cầm ngang

*Ban đêm nghe tiếng đàn tranh ngân nga, thì ân tình của người đàn bà trời dậy, để lòng sợ hãi không dám trở về với sự cô quạnh của mình

Nguồn: ViệtDươngNhân
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 6 tháng 7 năm 2005